

TF

Desember 1980

NY KLASSEKAMPEN KAMPANJE

1 feb. -
8 mars.

SENTRALKOMITEEN HAR VEDTATT TILBAKETREKKING AV TIDLIGERE DS-FORMANNEN FRA TILLITSVERV I SK

Sentralkomiteen har nylig avholdt møte og gjorde følgende vedtak under behandling av tidligere DS-formannen i Oslo (I det følgende kalt Leif): »Med hjemmel i §4 i partiets vedtekter vedtar SK å tilbaketrekke Leifs tillitsverv i SK. Tilbaketrekkninga er endelig.»

Vi trykker her innledninga til forslagsstilleren som begrunna forslaget.

Kamerat Leif har vært uvillig til å legge fram sitt syn på en lang rekke programspørsmål som han tidligere i år har erklært seg uenig i. Sentralkomiteen gjennomførte en avstemning over en rekke programspørsmål for på den måten prøve å klargjøre kamerat Leifs syn. Vi trykker her også en orientering om debatten i SK.

SKAU.

BEGRUNNELSE FOR FORSLAG TIL VEDTAK OM AT SK TILBAKETREKKER LEIFS TILLITSVERV.

I

Jeg foreslår at SK gjør følgende vedtak: Med hjemmel i §4 i partiets vedtekter vedtar SK å tilbaketrekke Leifs tillitsverv i SK. Tilbaketrekkninga er endelig.

Begrunnelsen for forslaget, er denne:

II

1) Kamerat Leif har nå i en periode på 3/4 år blitt kritisert for fraksjonisme fra SKs Politiske Utvalg, fra SK og fra en rekke representative forsamlinger av representanter fra partilaga. DS i Oslo, der kameraten har vært formann, har slutta seg til kritikken.

Partidiskusjonen har godtgjort at Leif har brukt fraksjonelle metoder for å vinne oppslutning om standpunktene sine i partiet.

Sentralkomiteens politiske utvalg var nødt til å gripe inn mot denne kameratens brudd på vedtektene, og kritisere ham for det.

Viss ikke det hadde skjedd, så ville det blitt skapt en presedens for denne formen for metoder og arbeidsstil i ledelsen av partiet. Ei slik utvikling ville ha ført til fullstendig uholdbare tilstander i partiets ledelse, dersom ikke vedtektene hadde blitt håndhevd.

PU, og seinere SK, valgte å begrense tiltaka mot Leifs fraksjonisme til en *kritikk* av virksomheten hans. Ingen disiplinært tiltak ble iverksatt.

Samtidig ble Leif gitt alle muligheter vedtektene gir, til å fremme synspunktene sine åpent i partiet.

Til tross for dette, har han til dags dato ikke gjort noen form for sjølkritikk for fraksjonismen sin. Tvert om har han fastholdt at han akter å fortsette med denne formen for arbeidsmetoder i partiet.

Utover de forholda som lå til grunn for PUs kritikk av ham, har det seinere

kommet fram nyttmateriale om Leifs fraksjonisme.

Budsjefen for KK i Oslo, har i partidebatten skriftlig anklaga Leif for å drive dobbeltspill. På den ene siden har Leif i SK vært med på et *enstemmig* vedtak om å legge ned budsystemet i Oslo. Leifs argumenter om at budsystemet ikke kunne bæres organisatorisk av Oslo-partiet og at det var en viktig kilde til partikrisa, var avgjørende for SKs vedtak. Han la ingen vekt på at de ansvarlige for KK-arbeidet i DS hadde materiale om at budsystemet kunne opprettholdes, uten at det trakk for store vekslar på Oslo-organisasjonen.

Etter å ha vært med på dette vedtaket, framstilte Leif saka over budsjefen sånn: Nå har SK lagt ned budsystemet, kom med påstander om at SK blåser i hva DS mener osv.

Det er godt gjort at Leif har drevet et slikt dobbeltspill i denne saka. På den ene sida viser SKs protokoll Leifs stemmegivning. På den andre sida bekrefter rapporter fra Unni og andre i DS, at han etterpå har brukt dette vedtaket til å bakvaske SK.

Til tross for entydige bevis i denne saka, har Leif nektet for å ha opptrådt på en slik måte.

Leif har blitt gitt lang tid og alle muligheter til å innse det feilaktige i handlemåtene sine. Til tross for dette motsetter han seg å gjøre sjølkritikk for dokumenterte fraksjonelle feil han har gjort.

SK plikter å håndheve vedtektene. Hvis SK ikke gjør det, må vi ta på oss ansvaret for å redusere vedtektene til en samling prinsipper, uten praktiske konsekvenser i partiet.

For så alvorlige feil som fraksjonisme, *må* det reageres med disiplinærtiltak, når den det gjelder er fullstendig uvillig til å gjøre sjølkritikk.

2) Leif oppfyller heller ikke de pliktene han etter vedtektene er pålagt som SK-medlem.

Han har konsekvent unnlatt å utføre oppgaver han er pålagt av SK og SKs organer. Dette har han gjort til tross for at vedtaka har blitt fatta med hans egen stemme.

Da PU kritiserte Leif for fraksjonelle metoder, ble han samtidig pålagt å legge synspunktene sine åpent fram i partiet. Han fikk partikampen som sin politiske hovedoppgave i SK, og som heldags ansatt partifunksjonær hadde han alle praktiske forutsetninger for å kunne konsentrere seg om denne oppgaven.

Leif hadde spredd påstander om at beretningsutkastet til SK var feilaktig, at partiledelsen besto av «pamper», at han «hadde mistillit» til SKAU osv.

Han har seinere fastholdt og spredd sanne påstander i partiet. Han har sagt at SKs beretning er feilaktig, at partiledelsens arbeid i landsmøteperioden i hovedsak er feilaktig osv. Han har fremma mistillitsforslag til SKAU.

På bakgrunn av Leifs svært negative påstander om beretningsutkastet og partiledelsens arbeid, ble han av PU enstemmig valgt inn i SKs beretningskomitee. Leif stilte ikke på møter i denne komiteen, med unntak av ett. Her ble det, med Leifs stemme, vedtatt at han skulle utarbeide en kommentar til beretninga. Denne skulle sendes ut sammen med SKs beretning.

Leif har til dags dato ikke laga noe sånt dokument, til tross for at SKAU gjentatte ganger har purra på det.

Dette har ført partimedlemmene og SK opp i følgende situasjon:

På den ene sida har Leif varslet at han har «alvorlig kritikk av beretninga» og han har agitert i partiet om at han «har mistillit til ledelsen». Han har bgynt å agitere i partiet at partiledelsen har «mer makt og fler privilegier enn de fleste norske kapitalister» osv. Dette har han gjort, samtidig som det er kjent at han er medlem av SK.

Samtidig har han unnlatt å legge fram dokument som SK enstemmig (med hans

stemme) har pålagt ham å utarbeide. Han har dermed brutt den plikten han har overfor medlemmene til å redegjøre for hva det politiske innholdet er i de alvorlige anklagene han har rettet mot SK-flertallet. Han har videre sabotert SKs mulighet til å imotegå overfor partiets medlemmer de alvorlige anklagene han

har spredd rundt om i partiet.

Leif fyller ikke lenger de krava som må stilles til et SK-medlem. Han saboterer den *politiske* diskusjonen i partiet, sprer anklager, men unnlater å argumentere for dem.

Av disse to grunnene foreslår jeg tilbaketrekking av Leifs tillitsvern i SK.

ORIENTERING OM DEBATTEN I SK.

For forslaget om disiplinærvedtaket var til behandling diskuterte og gjorde SK vedtak angående SKs beretning, forslag til prinsipp-program og vedtekter. Kamerat Leif hadde i denne diskusjonen ubegrensa taletid og rett til å komme inn på talelista når han ønska det.

Vi går her gjennom disse forslaga for å klargjøre kamerat Leifs syn på en rekke programspørsmål. Alle forslaga blei vedtatt med kamerat Leifs stemme mot eller avholdende. Resten av SK stemte for.

Kamerat Leif er gjentatte ganger blitt bedt om å skrive sin kritikk av beretningsforslaget uten at det har gitt resultater. Han har også sjøl forplikta seg til å skrive en slik kritikk og stemt for at han skulle gjøre det. Han stemte imot et forslag hvor LM blir oppfordra til å godkjenne beretninga. Han har ikke på noe tidspunkt lagt fram kritikk av SKs beretning for partimedlemmene.

Kamerat Leif stemte i mot et forslag om at SK støtter teksten i det framlagte vedtektsforslaget. Han har tidligere sagt seg uenig i flere sentrale punkter i partiets vedtekter, men har nektet, også på SK-møtet å legge fram alternative forslag til vedtekter. Kameraten stemte avholdende til en avstemning til §§ 5,6 og 7 uten å legge fram sin kritikk av disse paragrafene.

Kamerat Leif stemte i mot et forslag som støtta i hovedsak prinsipp-programkomiteens forslag til program. Han stemte avholdende til et forslag som slutta seg til mindretallet i prinsipp-

program-komiteens forslag til strykninger, markert med merknad nr. 72, 73 og 74.

Videre stemte han i mot et forslag om at hovedfaren i partiet er et moderne-revisjonistisk høyreavvik, og at det er medlemmer som vil forkaste marxist-leninistiske prinsipper som proletariats diktatur og den leninistiske parti-modellen.

Han stemte avholdende til at det finnes et alvorlig høyreavvik i partiets faglige arbeid, noe han hevda på et SK-møte i april.

Kamerat Leif var i mot at det fins et ultrademokratisk avvik som vil oppheve fraksjonsforbud og skape kaos og anarki i partiet.

Siden kamerat Leif nektet å legge fram sitt syn på en rekke av de stridsspørsmåla som er oppe til diskusjon i partiet var det nødvendig for sentralkomiteen å stemme over en rekke forslag for å klargjøre Leifs syn på dem. Denne måten som kamerat Leif har ført partikampen på er en sabotasje av medlemsdemokratiet i AKP(m-l).

Den holdninga som kamerat Leif har vist til beretningsspørsmål, programspørsmål og hele landsmotediskusjonen er at han ikke trur på demokrati. Han har ikke forsøkt å vinne oppslutning for sine politiske synspunkter ved å legge dem åpent fram. I stedet har han holdt dem tilbake der han regner med å ha lite støtte og forsøker å avlede debatten. Denne holdninga som han har vist til disse spørsmåla er borgerlig og viser at kameraten har forlatt marxismen.

Kamerat Leif blei hardt kritisert for å ha påstått i TF for okt/nov. på s. 16 at partiledelsen har »fine privilegier» og »en arbeidssituasjon og makt som likner og tildels overgår mange kapitalisters.»

De andre SK-medlemmene pekte på at våre ansatte tillitsmenn kan sammenliknes med lavtlønnsgupper i Handel og Kontor. Som et typisk eksempel blei det pekt på at partiformannen har 3600 kr. utbetalt i måneden. Kamerat Leif ble konfrontert med dette og spurt om han betrakter dette som »privilegier» på linje med »mange kapitalisters». Kamerat Leif gikk da over til å hevde at de ansatte tillitsmennene kunne sammenliknes med kapitalister fordi de »disponerte millioner» og dreiv med »utlandsreiser som et statsbærende parti». De andre SK-medlemmene pekte på at å definere det å »disponere millioner» som »kapitalistisk» er å forlate marxismen og gå over til anarkismen. Et sosialistisk land vil ikke

bare disponere millioner, men milliarder.

Når det gjelder utenlandsreiser, så pekte SK-medlemmene på at det aldri hadde vært en jobb som var ettertrakta i SK, men en plikt som kamerater ofte hadde påtatt seg motvillig. Dessuten har det vært tvingende nødvendig for partiet å gjennomføre slike reiser for i det hele tatt å kunne drive internasjonalt arbeid.

Etter dette ba formannen om at kamerat Leif la fram beviser for sine påstander mot de ansatte tillitsmennene, slik at de kunne vedlegges protokollen. Dette blei ikke gjort. Da påla motet kamerat Leif å legge fram dette seinere. Dette forplikta han seg til å gjøre. Etter debatten erklærte kameraten at han fortsatt sto fast ved hvert ord i artikkelen i TF for oktober/novemner.

KOMMENTAR TIL LANDSMØTE–DOKUMENTENE

Partiet har et brennende behov for en saklig og materialistisk måte å oppsummere erfaringer og utvikle nye linjer. Jeg skal kort nevne noen forutsetninger for en sann debatt.

Folk må fritt og uten frykt kunne legge fram synet sitt. Innlegg må ikke sensureres eller treneres hverken på grunn av form eller innhold. En må kunne legge fram sitt syn og så tvil eller usikkerhet uten å bli utskjelt, stempla som avviker eller ramma av organisatoriske forføyninger.

Diskusjonen må ha et materialistisk grunnlag. Det rekkes ikke med almenne karakteristikker av »hovedsida» i arbeidet vårt. Vi må ha objektive, kvantitative beskrivelser av framgang/tilbakegang på alle kampområder, på medlemsutvikling og økonomi. Sært materiale frigis bare unntaksvis. Dvs. når det taler til SKs

fordel.

SKAU må legge fram for medlemmene hvordan valga av representater til landsmøtet foregår, - kriterier for mandatfordeling, sammensetting av delegatkonferanser og øvrige metoder for ledelse og forberedelser til valg av LM-delegater.

Slike forutsetninger tilfredsstilles ikke i den nåværende LM-diskusjonen. SKAU har hovedansvaret for dette.

POLITISK ANALYSE ELLER VALGKAMP?

SKAU har istedet lagt opp en diskusjon med sitt eget gjenvalg som overordna målsetting. Forslaga til LM-vedtak er ikke resultat av hele partiets arbeid for å løse felles problem. De er et biprodukt av en maktkamp.

SKAU har misbrukt sin makt til ensidig å gi diksujsonen rammer og innretning som tjener dem. Diskusjonen om parti-demokratiet og feila som er gjort i ledelsen søkes overskygget av andre underordna problem.

SKAU har hindret en skapende og fri debatt ved usaklige fordømmelser, sensur og trenering av diskusjonen.

Spørsmålsstillingene og »spillereglene» har fort diskusjonen ut i mye dogmatisk flisespikkeri. Landsmotet vil derfor ikke kunne bygge på ei skikkelig mobilisering av medlemmenes erfaringer og innsikt når det skal fatte vedtak.

ER SKAUs STYRINGSRETT UBEGRENSET?

SKAU kritiserer meg for ikke å ha framlagt uenighet i LM-forslagene deres. Jeg har skrevet en lang rekke artikler om partidemokrati, prioriteringa av partiets krefter og SKAUs metoder for ledelse. - Men jeg ser ikke vedtektsmessig dekning for å tvinge meg til å diskutere alle de

spørsmål SKAU mener er viktige. - Jeg forbeholder meg derfor fremdeles retten til åprioritere hvilke deler av diskusjonen jeg vil bruke mine krefter på. SKAU ber meg i realiteten om å lage alternative landsmotedokument etter deres egen disposisjon. Dette hverken kan eller vil jeg.

Det er idealisme å tru at sånt lages av enkeltpersoner. - Særlig når han av SKAU er nekta arbeid utenom egen avdeling. Dere stiller en umulig oppgave. Såvidt jeg kan skjonne gir dere meg denne oppgava for å legitimere og videreføre deres eget diskusjonsopplegg. - Dette bor dere prøve å greie uten min hjelp.

SJØLKRIKK

Jeg må sjøl kritiseres fordi jeg var med på å legge opp til en slik landsmotediskusjon i den første fasen av SKs forberedelser til landsmotet.

Leif.
Tidl. DS formann i Oslo.

NYTT FRAMSTØT FOR DAGSAVISA

Partiets Klassekamp-entusiaster vil glede seg, og de mange som har en »aktivist-samvittighet» svarere enn køl får en strålende sjanse: I februar 1981 skal vi gjøre et nytt kampanje-framstøt for dags-avisa, og denne gangen har vi gleden av å gjøre det i en situasjon der det ikke er konkurstrusselen som driver oss ut på gata. Rett nok bar det nedover bakke fra arsskiftet og fram til i sommer. Mens hostens tilbudsannonsering har hjulpet sapsatt at vi nå er nok så trygge på å unngå underskudd i år. Og dermed får vi sjansen til å ta et nytt steg fram for avisa.

Som kjent har vi gitt avkall på å drive propaganda-arbeidet etter »berg-og-dal-bane-prinsippet». Sist vinter utarbeidet derfor SKAU et forslag til permanente retningslinjer for KK-arbeidet som ble

sendt alle distrikter. Etter at dette var oppsummert og kritisert på en konferanse for disktriktsstyrene i vår, sendte partiledelsen ut et stående direktiv om KK-arbeidets faste plass i partiarbeidet. Her blir det slått fast at partiavdelingene skal drive KK-salg og abonnementsverving som en viktig del av sitt eksterne massearbeid. Det skal være KK-ansvarlige i DS-ene og laga. Unntak fra regelen må godkjennes av DS.

Målsettinga med dette direktivet er å fa KK-arbeidet inn i faste former, som *ikke* skifter med vær og vind eller hvilke politiske spørsmål partiet prioriterer fra halvår til halvår. Det er snakk om et minimumsarbeid, som også skal drives når partiet måtte ha interne oppgaver som det viktigste i en periode. Forhåpentligvis er

dette na presentert, diskutert og tillempet i din egen avdeling. Hvis ikke, sla alarm na. SKAU sendte det til DS midtsommers!

Men permanente retningslinjer og jamt arbeid utelukker pa ingen mate kampanjer. Fra avisas side vil det finnes kampanjepregete tilbudsopplegg for nye abonnenter flere ganger i aret. Og med visse mellomrom er ogsa hele partiet nodt til a gi-re en kortvarig ekstra-innsats. Vi trenger dette for a na ut til mange nye og for a «sveipe over» omlandet til partiet. Det finnes mange partimedlemmer som ikke normalt driver noe KK-arbeid, men som likevel kjenner folk som kan bli abonnenter nettopp hvis de sjol oppsoker dem.

Dette har politisk betydning. Det a abonnere pa avisa gjor at partiets syn blir kjent for folk daglig. De far ny informasjon og mange vil gjennom a lese avisa bli naermere knyttet til ml-bevegelsen i flere politiske sporsmal. Dette er med pa a rekruttere sympatisorer og nye medlemmer. Men ogsa det a fa faste lesere er med pa a oke partiets politiske innflytelse. Propaganda og agitasjon er en viktig del av alt kommunistisk massearbeid.

Klassekampen, slik avisa er i dag, »fortjener! ogsa langt flere lesere. Det er ikke tvil om at avisa har gatt framover journalistisk og politisk. Sjolsagt kan den utvikles til det bedre pa mange omrader. Men ogsa dette krever et sterkere okonomisk grunnlag. Blir vi staende pa stedet vil ikke staben kunne utvides for a dekke stoffomrader som i dag er svake. Det er mange som syns avisa na burde fa en ny journalist med spesialfelt kvinnepolitikk! Det er onskelig med flere sider pa de typiske annonse-dagene og 24 sider fast pa lordag. For ikke a snakke om reportasje-reiser: fra i sommer matte Klassekampen pga. den svake okonomiske utviklinga i var skjære ned pa reisebudsjettet.

Verveaksjonen pa nyaret skal bidra til a sikre et lesergrunnlag, og dermed et

okonomisk fundament, for a kunne ta noen sanne skritt framover. Vi har na i november omlag 6400 abonnenter pa dagsavisa og 1600 pa lordagsutgaven. Vart eget lossalg er fortsatt langt under malsettinga pa 2600 i uka. Men arbeidet har begynt a komme igang. Samtidig vet vi, det gjelder ikke bare for KK, at «en-gang-abonment betyr ikke nødvendigvis alltid abonnent». Ved hvert regningsutkjor faller det noen fra. En del kommer tilbak av seg sjol, andre ma oppsokes for a fa den nødvendige »dytten». Og en del kommer ikke igjen.

Dette betyr at vi *alltid* trenger en viss abonnentsverving og gjenverving av tidligere abonnenter. I april kommer som vanlig hovedfornyninga (de fleste arsabonnentene). Dette gjor at vi trenger en ekstra reserve a tære pa. Ogsa det vil den planlagte kampanja kunne gi oss.

START 1.FEBRUAR

– SLUTT 8.MARS.

Kampanjen starter 1.februar og varer til og med 8.mars. Oppstartingsfasen blir fram til midten av februar og hoveddelen av kampanjen fra 15.februar til 1.mars. Sa haper vi pa en fin sluttspurt i forbindelse med 8.mars-arrangementene.

Hovedmalsettinga skal være verving og landsmalsettinga er satt til 1250 i lopet av de fem ukene aksjonen varer. Det vil bli et *tilbud* til nye abonnenter (og vel og merke: ikke til slappe partimedlemmer som passer pa a la abonnementet ga ut like for!).

Hvem skal verve og hvordan? Det som tidligere har gitt gode resultater i sanne kampanjer har vært at mange kamerater verver en eller noen fa hver. Vi tror det ma gjelde ogsa na. Husk at partiet trass alt har et stort omland. I Oslo har verveaksjoner i demonstrasjoner og pa moter, organisert av egne aktivister med pågangs-mot, gitt fine resultater. Oppsok venner, lag lister i avdelinga!

Sjøl om lossalget ikke er hovedsaka, må vi ut på gata med avisa. Tilbudskampanjen denne høsten viste at svært mange av de nye abonnentene var lossalgskjøpere som sjøl sendte inn annonsetalongen som stod i KK.

I tillegg til det vanlige lossalget går vi inn for en skikkelig markeringsdag lordag 7.februar. Målsettinga må være at KK virkelig syns på byen. Det vil bli laget egne plakater og spesielle verveblokker. Aktivitet og utadvendt salg er den beste

reklamen avisa kan få.

Vi håper at den positive tendensen for KK som vi har merka i høst, både fører til bedre jamt arbeid og en skikkelig kraftinnsats i februar.

Start forberedelsene i avdelingene nå, slik at vi klarer å få virkelig hele partiet på beina til en konsentrert kraftinnsats for KK i februar.

KK-utvalget.

KOMMISSJONÆRPOSTEN

Følgende innlegg er klippet fra kommisjonær-posten. For de som ikke har hørt om den er å si: Første nummer kom i mai.

RAPPORT FRA KALNES MEK.

Jeg jobber på Kalnes Mek. i Tonsberg, et skipsbyggeri med ca. 700 arbeidere og 200 funksjonærer. Vært der i drøye 6 år og solgt avisa hele tida.

Begrunnelsen min for å selge har vært å øke partiets innflytelse. Få spredd kommunistenes syn på alt mellom himmel og jord - fagforeningsarbeid, internasjonale spørsmål, statsbudsjett osv.

Salget av avisa har vært helt nødvendig for å unnga at jeg bare blei en pådriver til venstre-sosialdemokratene (som også står i opposisjon i mange spørsmål til klubbledelsen).

Salget av avisa har gitt meg mange gratis anledninger til viktige politiske diskusjoner. Ofte med folk jeg ellers ikke ville ha kjent/visst om. Jeg bruker også metoden med å henge opp utklipp på en vegg inne i en av hallene. Etterhvert er det blitt inarbeida at det er tavla mi.

Noen få ganger er avisa også blitt delt ut gratis. Ca. 200eks. i porten.

Nå er tredje på trappene. Den lages av Klassekampens salgsavdeling og sendes til KK-kommisjonærer i hele landet. Vi gir informasjon om salgs og abonnementsutvikling fra fylkene. Vi trykker også erfaringer fra aktive kommisjonærer som vi håper vil være til hjelp for andre. Den kan bestilles i KKs distribusjon.

Andre erfaringer:

-Jeg selger mer i porten (står der fra 06.30 - 7.00) enn når jeg har den i kjeledressen min og selger inne.

-Jeg selger til mange flere forskjellige i porten (formenn og folk i andre avdelinger enn min egen.).

-Salget øker merkbart der jeg markerer meg sterkt faglig på jobben eller deltar i eksternt partiarbeid. Feks. valgkampen.

-KK-salget har gitt meg en god oversikt over den progressive opposisjonen på jobben. Nyttig når allianser skal lages.

-KK arbeidet har gjort meg mer kjent på jobben. *Lettere* å bli valgt til tillitsvern (forutsetter sjølsagt faglig aktivitet).

-Jeg selger torsdags-avisa på fredag. Sjølsagt hadde det vært bedre å selge dags-avisa, men det er praktiske problemer med å fa dette til og det blir godt forstått. Dessuten tror jeg ikke de 6 - 10 avisene jeg selger blir kjøpt som dagsavis.

FRA BRYGGA I OSLO.

Her er ca. 200 ansatte - spredt på flere forskjellige arbeidsssteder. Vi har solgt Klassekampen i ca. 7 år.

Salget var lenge alt for tilfeldig og dårlig planlagt. Problemer av denne typen hemma oss lenge: »Hvem skal hente avisa i dag?» osv. Innføringa av kommisjonærordninga løste slike problemer. Vi har vært kommisjonærer fra starten av, og er enige om at ordninga i all hovedsak har fungert bra! (Et lite minus at avisene iblandt ikke er kommet ut eller har vært forsinka).

På arbeidsplassen er vi fire som selger avisa fast hver uke. Salgstallene ligger på ca. 30 KK i uka - fordelt på alle ukedagene, mandag-fredag. Erfaringene viser at det er relativt lett å selge avisa. Arbeidskameratene kommer ofte og spør etter KK, og de veit hvem som er kommisjonærer og hvem de skal spørre. Lurt å ha et »KK-senter» av kommisjonærer!

Noen bemerkninger om avisa fra arbeidskameratene: »Avisa er lettere å lese. Innholdet er blitt mer variert. Språkbruken er ikke så tung som før. Mindre sekterisme.»

-Dette viser at mulighetene framover bør være gode. Vi skal kunne øke salget om vi bare er mer pågående og aktive. Hvorfor er så mange redde for å reklamere for landets beste dagsavis? Vi pleier å henge opp utklipp fra avisa på oppslagstavler, i garderobes osv. (Har fått svært få sure kommentarer for dette.) Håper til slutt at våre erfaringer kan gi andre KK-aktivister inspirasjon til å stå på i arbeidet!

Hilsen bryggearbeider og
KK-aktivist.

OSTFOLD—UNDERSØK- ELSEN 1980.

KK-aktivister på en industribedrift i Moss foretok en undersøkelse i april 1980 om hva arbeidskameratene deres mente om avisa. De spurte alle arbeiderne på en avdeling, nettopp for å få en oversikt over hva et »gjennomsnitt» mener. Avisa er blitt spredt mer eller mindre regelmessig på denne bedriften de siste tre åra.

Det var mellom 50 og 60% av alle arbeiderne der som noen gang hadde lest avisa. Og alle disse ble spurt om hva de mente om den. Resultatet var ganske oppsiktsvekkende:

-Under 20% dømte den nord og ned (»menighetsblad», »usaklig» ol.)

-Over 1/3 syntes avisa i hovedsak var ok.

-Og ca 25% sa de kunne tenke seg å kjøpe avisa hvis de ble tilbudt den.

Det viser at når folk får kontakt med avisa, har vi et stort marked rundt oss - mange ganger større enn dem som noen gang blir spurt om å kjøpe.

I denne undersøkelsen spurte de også alle arbeiderne om hvor mange og hvilke aviser de leste regelmessig. *Gjennomsnittet* var to aviser hver dag, de fleste leste da ei lokalavis og ei Oslo-avis om dagen. Noen få leste ingen avis hver dag, noen leste regelmessig fire aviser om dagen. Et stort antall leste lordagsutgaven av ei Oslo-avis i tillegg til det de leste daglig.

Kanskje leser arbeiderklassen i Moss mye mer enn ellers i landet - eller kanskje leser folka på jobben din like mye? Så mange opplyste og avislesende arbeidsfolk gir oss enorme muligheter - og stiller store krav.

KLASSEKAMPEN

ENDA ET SVAR TIL EKS-DS-FORMANNEN I OSLO

I innlegget ditt i TF for oktober kommer du med noen kommentarer til min kritikk av den rollen du spilte i forbindelse med SK-vedtaket om nedlegging av budordninga i Oslo. Du tilbakeviser ikke min framstilling av hva som hente, men sier bare at innlegget mitt ville nok sett annerledes ut hvis jeg hadde visst hva som virkelig skjedde på SK-møtet. Siden den tid har jeg sett ordlyden i vedtaket som blei fatta, og lest det forslaget du sjøl fremma på møtet, og det har ikke fått meg til å endre oppfatning.

Ditt forslag lød sånn: »Så snart som mulig må det gjøres tiltak for å minke sikkerhetsbelastningen ved post. Det må gjenopprettes/beholdes begrensa budsystem der det gir størst sikkerhetsmessig uttelling.» Dette forslaget blei forkasta, rimeligvis. Er dette et forslag om å opprettholde budordninga? Nei, langt i fra. Det er et fullstendig «høl-i-hue»-forslag for å løse sikkerhetsmessige problemer ved *nedlegging*. Hvordan hadde du tenkt at dette skulle gjennomføres? Skulle alle «hemmelige» abonnenter beordres til å flytte til et bestemt strøk av byen der noen få budruter blei opprettholdt? Eller skulle vi ha spesialbud som farta byen rundt og bare leverte til sånne folk? For en gave til alle spanere!

Hele forslaget setter oss tilbake til den falske «sikkerhetslinja» som rådde grunnen ved starten av budordninga, og som holdt på å knekke den helt. Da vi innbilte oss at det var mulig og riktig å drive illegal distribusjon av ei dagsavis under dagens forhold.

Og deretter stemte du *for* det andre

forslaget om nedlegging. Dette vil jeg kritisere som en politisk feil av deg, og en desto grovere politisk feil fordi du noen uker tidligere hadde vært med på å fatte et motsatt vedtak i DS i Oslo, og godt kjente til at det i mellomtida slett ikke hadde vært noen utvikling verken i budordninga eller i partiet som skulle tilsi en sånn endring. Det som *hadde* forandra seg, var at du og resten av SK hadde kommet fram til at den økonomiske krisa i hovedsak var overvunnet, og at dagsavisa skulle fortsette, mens du hadde gått inn for en annen konklusjon på DS-møtet. *Da* var det du skifta holdning til budordninga. I den forrige artikkelen jeg skreiv, prøvde jeg å si noe om hvilke uheldige virkninger SK-vedtaket om budordninga fikk, og hvilket ansvar jeg mener du hadde for det.

Men å gjøre politiske feil er ikke fraksjonisme i seg sjøl, sjøl om de må kritiseres. Din oppførsel etterpå, mener jeg derimot var fraksjonisme. Da du framstilte det vedtaket du sjøl hadde vært med på å fatte som et overgrep fra SKs side overfor partiet i Oslo, og slett ikke ga uttrykk for at du sjøl hadde skifta mening eller hvorfor. Hvis dine grunner for å stemme for nedleggingsvedtaket virkelig var opplysninger og vurderinger som DS ikke kjente noen uker tidligere, er det klart at det hadde stor betydning å få dem fram. Da hadde det vært langt lettere for oss som var uenige å legge fram argumenter og opplysninger som kunne fått SK til å gjøre om vedtaket mye tidligere.

Unni-budsjeff i Oslo.

SKs ØKONOMISKE UTREDNINGSUTVALG OPPRETTA

Sentralkomiteen har vedtatt å opprette et økonomisk utredningsutvalg. Utvalget skal ha i oppgave å analysere forskjellige sider ved norsk økonomi og klasse-

struktur. Utvalgets leder er kamerat Carl-Er . Han er også talsmann for utvalget. Utvalget ligger under SK og får sine planer godkjent av partiledelsen.

Utvalget erforeløpig inne i en oppstartingsfase og mangler kapasitet på noen områder der det stadig er store behov. Særlig er det mangel på kamerater som kan drive bedriftsanalyse og liknende. Utvalget oppfordrer derfor parti-

kamerater som har forslag til folk for å jobbe med dette om å sette seg i kontakt med utvalget. Utdragningsutvalget er også interessert i forslag og synspunkter på dette arbeidet fra partimedlemmer og styrer på ulike plan. SKAU.

FRAKSJONSSAK:

1. DSAU REDEGJØR FOR AVSLØRING AV FRAKSJONELLE HANDLINGER I OSLO-PARTIET

Distriktsstyret i Oslo har i samarbeid med SKAU avdekket fraksjonell virksomhet på Universitetet i Oslo. Vi gjør her en del av våre opplysninger kjent for medlemmene i Oslo-partiet for å understreke nødvendigheten av å slå ned på virksomhet som undergraver enheten i partiet.

"PER B/ GRUPPA"

Per B. var tidligere medlem av SUF(m-l) og AKP(m-l). B. har etterhvert blitt mer og mer fiendtlig innstilt til partiet. Han ser på AKP(m-l) som er dogmatisk parti som ved bl.a. å forsvar Stalin og partiets ledende rolle under sosialismen, har utviklet seg til å bli et parti som hindrer den revolusjonære utviklinga i Norge. B. har derfor stilt seg det målet å skape et nytt virkelig "revolusjonært" parti i Norge. Han kaller AKP(m-l) for "borgerlig og reaksjonært". Foreløpig er B.s virksomhet liten i omfang, likevel er det farlig å undervurdere denne typen partifiendtlig virksomhet.

B. har samlet rundt seg enkelte tidligere venner. Han omgås partimedlemmer og forsøker å verve medlemmer som er svært kritiske til partiets politikk og ledelse.

Han har samlet disse enkelt personene i en studiegruppe, den såkalte "Studiekomiteen". Denne "studiekomiteen" arbeider i FFF-toget 1.mai i år med å verve deltakere til en studiesirkel som bl.a. skulle diskutere AKP(m-l)s vakling i kampen mot USA-imperialism-

en. "studiekomiteen" har også arbeidet for å verve deltakere på Universitetet i Oslo og i blokkområder i Oslo-Østkant.

"Studiekomiteen" er kimen til B.s nye parti, "komiteen" har begynt å drøfte vedtekter, medlemskap m.m.

FRAKSJONISME FRA MEDLEM I PARTIET.

Tidlig på året 1980 tok B. kontakt med et medlem av NKS og AKP(m-l) på universitetet i Oslo. Dette medlemmet hadde i lengre tid uttalt seg svært kritisk mot ledelsen i partiet, mot den demokratiske sentralismen m.m.

I mai 1980 holder vedkommende ei lengre innledning i partiavdelinga si. Innledninga er et frontalangrep på partiet, partiledelsen og den demokratiske sentralismen og er spekket av demagogiske påstander. Han avslutter innledninga med å si at vedtektene er et diktatorisk reskap i hendene på ledelsen og at de derfor må forkastes i sin nåværende form. Og han oppfordrer medlemmene i sin avdeling til å melde seg ut av partiet dersom landsmøtet ikke tar hensyn til kritikk av den typen han sjøl fremmer.

Denne samme innledninga, som tar opp ei rekke partiinterne forhold, holder medlemmet noe seinere for "Studiekomiteen" til Per B. "Studiekomiteen" diskuterer så denne innledninga. Innledninga blei kopiert opp og gitt til deltakerne på møtene i "studiekomiteen". I juni 1980 skriver medlemmet et innlegg til TF. Innlegget er mer moderat i formen enn innleinga i mai. De

mest demagogiske påstandene er fjerna, men konklusjonene er de samme.

Distriktsstyret mottar i juli opplysninger som avdekker medlemmets samarbeid med B og medlemskap i "Studiekomiteen", og det blir foretatt undersøkelser for å få klargjort fakta i saken.

I september melder medlemmet seg ut av partiet, men er fortsatt medlem av NKS.

I konfrontasjonsmøter erkjenner medlemmet at han har kontakt med Per B., har deltatt på møter i "Studiekomiteen", lest opp innleiinga si på møte i "studiekomiteen", og kopiert innleiinga til medlemmene i "komiteen".

Samtidig benekter han at dette er å definere som fraksjonelle handlinger. Han begrunner dette med at han ved flere anledninger har sagt at han skal melde seg ut, at han har deltatt på svært få møter i sin grunnorganisasjon og ved at han i lengre tid ikke har betalt kontingent til partiet. Han sier at han rekna seg utmeldt av AKP(m-l) ved det svært kritiske foredraget han holdt i partiavdelinga si i mai.

HVA ER FAKTA?

DSAU har brakt på det rene at medlemmet ikke har betalt kontingent siden høsten-79, har møtt på svært få møter i grunnorganisasjonen sin og ved flere anledninger overfor ledende kamerater i AKP(m-l) på universitetet har sagt at han tenker på å melde seg ut.

DSAU vil bekke at ledelsen på universitetet ikke tidligere har grepet inn overfor et slikt påviselig vedtektsstridig forhold, som manglende innbetaling av kontingent.

Likevel ser DSAU på dette som uvesentlig i spørsmålet om det tidligere medlemmet har begått fraksjonelle handlinger. Han deltok i vår og i sommer på møter i sin grunnenhet, og var med på å konstituere en ny avdeling. I slutten av juni skreiv han innlegg til TF med forslag til landsmøtet om endringer i vedtektenes. Dette ville han sjølsagt ikke hatt anledning til dersom han var utmeldt. Videre motbevi-

ses hans argumenter av at han så seint som i september 1980 skrev et utmeldingsskriv til partiavdelinga si. Vi kan slå fast at han først var utmeldt i september som følge av sitt utmeldingsskriv. Helt fram til dette tidspunktet benytta han seg av sine demokratiske rettigheter i partiet. I samme tidsrom deltok også medlem i Per B. gruppe og diskuterte interne partiforhold i denne gruppa.

HVA SIER VEDTEKTENE?

Vedkommende person har klart brutt med partiets vedtekter på følgende punkter: Vedtektenes andre kapittel §3 slår klart fast medlemmenes plikter og rettigheter når det gjelder indre partidebatter:

"e) delta i intern debatt og demokratiske avgjørelser for å fastlegge partiets linje, kjempe for riktige proletariske linjer og mot feilaktige, borgerlige linjer. Kritisere partiets medlemmer og organer uansett stilling, og legge fram forslag for å henvende seg til alle partiorganer på alle plan. Sørge for at debatten holdes innafør partiet og utad lojalt sette i verk partiets vedtak. Velge tillitsmenn og bli valgt til tillitsverv."

Videre har medlemmet uten tvil brutt med vedtektenes § 6 siste ledd hvor det blant annet heter:

"- Kontakte og opprette forbindelser med fiender av partiet for å bruke dem som allierte i kampen mot AKP(m-l)s linje, for å gi interne opplysninger om partiet til dem, eller hjelpe partiets fiender på andre måter. Å opprette fraksjonelle forbindelser med revisjonistiske og fascistiske grupper, etterretningsorganisasjoner og andre fiender av AKP(m-l) betyr å åpne dørene for reaksjonens skadegjørerervirksomhet, og det er en grov forbrytelse og et forræderi mot kommunismen og arbeiderklassen."

BESKYTT PARTIET

Partiet står i dag foran mange store og vanskelige oppgaver. Vi må løse mange praktiske arbeidsoppgaver samtidig med at vi skal diskutere internasjonale spørsmål, situasjonen i partiet, frontarbeid, utvikling av klassekampen,

m.m., - spørsmål som rommer svært forskjellige synspunkter i partiet i dag. I denne situasjonen er det viktigere enn noensinne at medlemmene i partiet følger vedtektene og fører debatten seg imellom i kameratslige former som styrker partiet og ikke gir fiender av partiet unødig amunisjon.

DSAU KNEBLER IKKE STANDPUNKTER

For å vise at vi aldri har hatt ønske om å kneble de politiske synspunktene til det tidligere medlemmet, har DSAU vedtatt at innlegget han sendte til TF, skal trykkes i FFP sammen med vedkommendes utmeldingsskriv.

På oppdrag fra DSAU, sekretær

2. INNLEGG 26/6-80 OM PARTIKRISA OG LØSNINGA AV DENNE

Debatten om krisa i partiet er blitt ledet inn i et blindspor. SK har klart å konsentrere debatten om hvorvidt tidligere DS-formann er en fraksjonist eller ikke, og har i tillegg da klart å komme fram til at fraksjonismen er det som hindrer oss i å komme ut av krisa. I forhold til dette så har faktisk DS-formannen sagt svært mye riktig etter min mening. Han har forsøkt å påpeke årsaker til krisa og i stedet for å bli møtt med polemikk om dette så er han fra SK blitt møtt med personforfølgelse i god gammel stil.

Jeg skal ikke følge opp dette her, men vil komme med momenter som jeg vurderer er av betydning for å forstå krisa. Håper at SK kan sjå på argumentene mine og ikke ta meg fordi jeg har uttrykt sympati for tidligere DS-formann.

Jeg meiner at det er flere forhold som er årsak til krisa. - ytre forhold, krigsfaren, endringer i Kina, osv.

- At ledelsen gjennom disse åra har utvikla svært mange forskjellige slags linjer og politikk som har vært feilaktig. At de særlig i de siste åra har laga en politikk som mange medlemmer har vært usikre på og også uenige i.

- Men det viktigste trur jeg er at det er ledelsens politikk som føres og ikke medlemmenes. Demokratiet har i alle år etter mi oppfatning begrenset seg til at medlemmene får lov til å diskutere seg fram til enighet på ledelsens linjer og bestemmer litt om lokale forhold.

Det er dette forhold jeg for

min del ønsker å si noe om i resten av innlegget.

Min påstand er at AKP er en sentralistisk, byråkratisk og u-demokratisk organisasjon. Dette forhold mener jeg har ført til partikrisa, at folk har gått inn i passivitet.

Først vil jeg få minne ledelsen om at vi i dag ikke er på Lenins tid med en arbeiderklasse som var liten og uopplyst. Den gangen var det mer naturlig å bli leda enn det er i dag. Den gangen ville ikke revolusjonen vært mulig uten at massene ble leda. Men er det av denne grunn naturlig at massene i Norge skal ledes ikke bare av partiet, men av SK også aleine. SK tenker og resten av partiet og massene er brikker, redskaper. Dette holder sjølsagt ikke. Folk i dag ønsker å ta del i bestemmelsesprossesene, være med på å utforme virkeligheten sin. I særdeleshet er det slik med de som organiserer seg i ml-bevegelsen. Dette er sjøltenkende, sjølstendige individer, mensom paradoksalt nok frasier seg muligheten til å være noe annet enn redskaper i og med beslutninga om å bli med innafør.

For å sjå hvem det er som bestemmer innafør er det nødvendig å sjå på en del forhold som 1) valg av ledelse 2) åssen årsmøter og landsmøter fungerer 3) hvem blir ledere 4) åssen grunn organisasjon fungerer 5) åssen opposisjonen behandles.

1) Åssen foregår valg: Vedtektene sier at ledelse velges av grunnenheter osv. Sier også noe om at det er ledelsen som

bestemmer framgangsmåten uten at dette presiseres. I praksis foregår det på den måten at man eventuelt skriver eisjølvrdering og evt. at det foregår nominering. Med hensyn til sjølvrdering så må man ha kriterier. Kriteriene har variert stort i løpet av disse åra, og det som blir sentralt da i forhold til demokratiet er hvem det er som utformer disse kriteriene. Dette er sjølsagt ledelsen, som på denne måten får stor mulighet til å påvirke valget i og med denne retten. I tillegg er det slik at det nedsettes en valgkomite før årsmøter og landsmøter. Denne valgkomiteen går så gjennom nominasjonene og lager sin innstilling som stort sett da går igjennom på årsmøtet eller landsmøtet. Sentralt blir da hvem det er som bestemmer sammensetninga av valgkomiteen. I andre borgerlige organisasjoner er det slik at denne velges på årsmøtet i forveien. I partiet er det den sittende ledelsen som peker ut valgkomiteen.

A. Praktiske konsekvenser av dette er at der godt kan sitte med en kader i avdelinga di som aldri har vært nominert av denne og som innstilles av ledelsen og blir valgt inn i ledelsen. Når kameraten ikke er nominert i avdelinga er dette fordi avdelinga ikke kjenner til vedkommende pga at personen allerede har ei sentral oppgave og har dermed ikke hatt tid til å fungere på grunnplanet. I tillegg er det jo også slik at avdelingene ikke får vite om at vedkommende person sitter i ledelsen en gang da ledelsen ikke gjøres kjent for laga.

B. Ledelsen blir sjølrekrutterende i og med at en rekke kadre utpekes til visse sentrale verv som ikke står til valg. Gjør disse en god jobb her vil de ved neste korsvei ha god sjanse til å bli nominert av valgkomiteen.

C. Det er ledelsen som kontrollerer hele valget i og med framgangsmåten. Grunnplanet har ingen reell innflytelse over valgene og dette er ikke pga. at ledelsen gjør vedtektsbrudd, men fordi ved

tektene ikke er noe redskap for grunnplanet, men for ledelsen.

2. Åssen årsmøter og landsmøter fungerer.

Delegatene får mye av materialet evt. på møtet eller rett før. Dette stiller dem sjølsagt i en dårlig posisjon i utgangspunktet. Siden jeg sjøl bare har egen erfaring fra årsmøter vil jeg holde meg til disse. Etter det jeg har høst så stemmer disse med det som foregår på landsmøter og så. Det er ledelsen som bestemmer innrettinga av årsmøtet. Dette er sjølsagt riktig særlig når delegatene på forhånd ikke har oppfatninger om hva årsmøtet bør ta stilling til. Dette har ikke delegatene av flere årsaker:

- 1) fordi det ikke har vært noen beretningsdiskusjon og oppsummeringer i hvert enkelt lag.
- 2) Fordi delegatene stort sett er kadre som har vært med så lenge at de har overtatt vaner og uvaner ledelsen har påført dem. De er ofte fortrolig med tenkinga at ledelsen veit hva som er best.

Det er bare delegatene fra grunnorganisasjon som kan stille. Ledelsen over kan stille med så mange kadre de bare vil, riktig nok uten stemmerett, men full tale og forslagsrett. Vi veit alle åssen betydning det er at ei sak er godt forberedt for utfallet av den. På disse møtene stiller ledelse både sterke i antall og i forberedelse og i praksis blir møtet en applaudering av ledelsens linjer.

Ledelsen har også her kontroll. Vedtektene er også her på deres side. De kan stille med så mange de vil sjøl om de ikke er valgt, mens grunnplanet kan stille med det antall som velges.

3. Hvem blir så ledere?

På landsmøtet i -76 så var det 60% arbeiderrepresentasjon. Dette trur jeg er løgn. Svært mange av disse var kadre som hadde proletarisert seg i 75-76. Disse var ikke representerer for arbeider

klassa sjølsagt. Hvis man benytter de samme kriteriene som man har gjort når man sier Pål S. er arbeider så er jeg helt uenig. Pål S. kommer ikke her en gang fra klassa, starta på universitetet og proletariserte seg for så å bli fast ansatt i partiet. Jeg har sett han titulert som arbeider. Dette er ikke annet enn ønsketenkning eller bevisst forfalskning? Håper det er det første. Intrykket mitt er at intellektuelle med eller uten ei arbeidermaskesitter og leder partiet. Dette sammen med åssen valg foregår er sjølsagt en farlig kombinasjon. Det åpnes for karrierisme og det spørres vel om ikke vi burde sette oss ned og vurdere en del ledere i forhold til dette. Det spørres vel om ikke ideologien at lederne er heltene som særlig SK står for har sitt materielle grunnlag i deres klassebakgrunn.

4. Åssen fungerer så grunnplanet. Som ny merker man seg snart at det ikke var stor plass for sjøl stending tenking og initiativ. Her lærer man politikk og har ingen ting å lære bort. I følge vedtektene forplikter man til å forsvare linjene (lekse) utad. Det å mestre dette er sjølsagt en egen teknikk som man lærer seg etterhvert. Dette foregår ved at man blindt trur på det ledelsen sier til slutt. Hvis man tenker sjøl og er kritisk så sier det seg sjøl at argumentasjonen for noe man ikke er enig i må bli vanskelig og dårlig. Alternativet er derfor at man må slutt å tru på seg sjøl, stole blindt på det ledelsen sier og argumentere for dette. Internlivet har alltid hatt som sin viktigste funksjon å gjøre medlemmene i stand til å føre ut ledelsens politikk. Det vil si at det blir svært mye plikter for medlemmene og svært få rettigheter. Det er ytterst sjelden at medlemmene har fått lov til å diskutere sine motsigelser som de har med seg når de blir medlemmer. De har ingen mulighet til å være med på utforminga av politikk. Politikken de står for er ikke deres egen, men ledelsens og den naturlige konsekven-

sen av dette er at medlemmene etterhvert mister entusiasmen og går i passivitet. Når det er slik så henger dette sammen med minst følgende forhold

- Ledelsens syn på seg sjøl som de eneste som kan utvikle politikk.

- Vedtektenes innhold som bare gir medlemmene rett til å kritisere ledelsens linjer og ikke muligheter til utforming av politikk.

Konklusjonen er at grunnorganisasjonens oppgaver er å gjøre medlemmene til lydige redskaper for ledelsen.

5. Åssen opposisjonen behandles. Karakteristisk for bevegelsen er at den største opposisjonen er passiv. I stedet for å gjøre opprør så går folk inn i passivitet og blir borte. Dette er i seg sjøl et emne som krever politisk behandling da det sier mye om dynamikken i bevegelsen. Her vil jeg bare komme med den påstanden at når folk går i passivitet i stedet for å gjøre opprør henger det sammen med at det sjølsagt ikke er plass for opprør med unntak når ledelsen proklamerer parola storm hovedkvarteret. Passiviteten henger sammen med åssen grunnplanet fungerer, åssen en opprørsk opposisjon, som vi har sett eksempler på, behandles osv.

Aktiv opposisjon i bevegelsen blir tatt hardt. De fleste har egne erfaringer med dette, kanskje særlig fra sommerleire og interndebatter der det nærmest har dreid seg om halshogging av enkelte. Dette har sjølsagt effekt på folk uten erfaring fra politisk arbeid. De blir sjølsagt skremt og vil nødig stå fram med det de meiner. Skal man stå fram så må man helse meine det ledelsen er riktig, for da.

Etter å ha fungert innafor ei stund, så må man miste trua på seg sjøl. Det ender med at man alltid trur det er seg sjøl det er noe feil med når man begynner å tvile. Politikken er alltid i utgangspunktet korrekt. Disse forholda gjør at man blir passiv i stedet for opprørsk. Dette vil si at all opposisjon i bevegelsen

knuses på et tidlig tidspunkt på grunn av de vanene ig utredningslinjene bevegelsen arbeider etter.

Hvilke muligheter har så en opposisjon innafor bevegelsen?
Det er ingen mulighet til fraksjonisme. Fraksjonisme defineres som ikke å ta opp uenighet. De eneste som har lov til å drive fraksjonisme er ledelsen. SK mindretall har ikke anledning til å legge fram sine motsigelsesfram for grunnorganisasjonen.

- Formelt sett har alle rett til å legge fram forslag om diskusjon. Men det er bare SK som har muligheter til å vedta hvilke som skal føres (§6, s. 177). Hvis jeg ønsker å ta opp noe så har jeg sjølsagt ikke muligheter til å kontakte andre på grunnplanet i andre lag. Jeg kan fremme et forslag, men dette kan SK bare kaste i papirkorga uten at andre enn jeg sjøl og noen i ledelsen har sett det. Dette betyr ikke noe annet enn at SK har all makt.

Et annet forhold er at det er opp til SK å vedta om et innlegg til internavisa skal trykkes

eller ikke. Dette er ikke noe annet enn diktatoriske forhold.

I følge § 5 så har SK plikt til å legge fram viktige vedtak, direktiver og nyheter. Hva er denne formuleringa verdt når det er ledelsen sjøl som kan sitte og bestemme hva som evt. er viktig.

Ad. disiplinærvedtak:

Av den siste tids debatt kommer det fram at SK holder på å avsette DS-ledere osv. Dette foregår bak grunnorganisasjonens rygg. Tenk om medlemmene skulle være uenig i slike suspensjoner. På alle disse punktene som her er nevnt mener jeg vedtektene er et redskap for ledelsen og mot grunnplanet. Ledelsen kan med vedtektene i ryggen gjøre hva den vil uten at grunnplanet får vite noen ting. Av disse grunnene vil jeg konkludere med at vedtektene og først og fremst ideologien som ligger til grunn for dem må revideres i løpet av nærmeste framtid. Hvis ikke så skjer så vil partikrisa være en varig tilstand, og jeg veit i hvertfall om en som vil forsvinne etter neste landsmøte om ingenting endres."

3. UTMELDINGSBREV 22/9-80

"I juni 80 holdt jeg ei innledning i partiavdelinga om "partikrisa". Der konkluderte jeg med at denne hadde sine røtter langt tilbake i bevegelsens historie. Den er resultat av ledelsens borgerlige måte å lede organisasjonen på, der denne har utnyttet sin posisjon, sine privilegier, til å kjøre ut sine politiske linjer på en egenmektig måte. Grunnplanet har ingen reell innflytelse over det politiske livet. Grunnplanet er instrumenter som ledelsen bruker til å fremme sine politiske linjer. Grunnplanet har ingen innflytelse over utforminga av politikken. Det er altså ikke en demokratisk sentralistisk organisasjon, men en borgerlig sentralistisk byråkratisk. Dette mener jeg å ha vist i innledninga mi (som ledelsen gjerne kan få hvis de skulle ha interesse av det).

For ca 2 år siden leverte jeg inn en kritikk til ledelsen med de samme konklusjonene, uten at jeg til nå har mottatt noe svar fra dem.

Standpunktene mine er heller ikke mer originale enn at så å si alle på grunnplanet har hevdet noe lignende.

Når jeg nå velger å gå ut så er det fordi jeg overhodet ikke lenger har noen illusjoner om at det er mulig å kjempe fram noen endringer i organisasjonslivet. Endringer vil true den nåværende ledelsen som tar alle metoder i bruk for å beholde sine posisjoner. (eks. beskyldningene mot tidligere DS-formannen som er nærmest latterlige i dagens situasjon). De er ikke villige til å diskutere politiske problemer reelt. Hvis de hadde vært det ville de ha vært så storsinnet at de hadde kuttet ut beskyld-

ningene mot DS-formannen da de er underordna den politiske kritikken han legger fram.

Jeg går ut nå fordi jeg mener å ha funnet andre muligheter for mitt politiske arbeide. Jeg går ikke ut fordi jeg har sluttet å være kommunist, men blant annet fordi det å være medlem faktisk truer visse kommunistiske standpunkter har jeg oppdaget etterhvert. Det å være medlem av grunnorganisasjoner av AKP gjør en opprør mot det bestående til en apatisk, desillusjonert sofa-radikaler.- Ledelsen i AKP har ansvaret for at en god del opprørske ungdommer fra begynnelsen av 70 tallet er blitt "snille". De er blitt snille ved at de er gått i passivitet. Dette er et tungt ansvar og ekstra tragisk er det at ledelsen i AKP aldri

en gang er villige til å forsøke å finne årsaken til at det er gått slik.

Jeg vil til slutt si at jeg sjølsagt håper at AKP skal bli det partiet det skulle ha vært. Den dagen det skjer eller den dagen jeg innser at det er lettere å arbeide innåfor enn utafor så vil jeg søke medlemskap igjen. Jeg betrakter meg sjøl ikke som fiende av bevegelsen, men som opposisjonell mot ledelsen.

Utover min kritikk av det organisatoriske livet har jeg også følgende motsigelser:

- AKP propaganderer ikke lenger for sosialismen.
- Jeg er mot NATO og er usikker hvor ledelsen egentlig står.
- Svært skeptisk til utviklinga i Kina.

OM OVERFØRINGENE I PARTIET

De fleste i partiet har vel en eller annen gang vært gjennom overføringskverna og kommet mer eller mindre helskinna ut igjen. Og ALLE har i det minste hørt skrekkehistorier om folk der overføringspapirene har brukt ett år, og som har måttet purre både tre og fire ganger før de har blitt kontakta av det nye laget. Slike historier er slettes ikke bare historier. De peker på at det på alle plan er misnøye med åssen overførings-systemet fungerer.

SKAU tok derfor initiativet til en undersøkelse der samtlige overføringer i tidsrommet august -78 t.o.m. august-80 blei gjennomgått. Og her er det viktigste som kom fram:

ET POLITISK PROBLEM

La meg først si at manglene ved overføringssystemet skaper mistillit og misnøye i partiet, og er følgelig et viktig politisk problem. Og størrelsen på dette problemet er det mulig å lese ut av undersøkelsen.

En »gjennomsnittsoverføring» bruker i dag fra 35 - 45 dager fra den blir sendt fra laget og til den er framme hos det nye. Med de sikkerhetsrutinene og rutineopplegga vi ellers har i partiet, er det ikke mulig å forkorte denne tida vesentlig. Og det er heller ikke noe behov for det. Stort sett så veit folk at de skal fløtte seks uker før de lesser opp fløttebilen.

Det vi derfor må samle kreftene om, er å få folk igjenom overføringskverna på første forsøk. Mange gjør nemlig ikke det nå. I 12,5% av de tilfellene vi undersøkte oppstod det krøll. Og det er alt for mye.

HVA GÅR GALT?

Nå er det verdt å ta med at denne feilprosenten dreier seg om overføringer fra et distrikt til et annet. Det er antakelig mindre feil ved overførsler innåfor distrikta, sjøl om vi veit at det er problemer innåfor noen store distrikt.

Nok om det. I en fjerdedel av de tilfellene der det oppstod problemer måtte det mer enn ei purring til for å få

saka løst. Og da er vi snart opp i ei overføringstid på 4-5 måneder.

Ser vi på årsakene til feila, det var mulig å finne fram til dem i halvparten av tilfella, så finner vi følgende:

Overføringa mangler adresse: 25%

magler navn: 8%

mangler både navn og adr: 4%!!

rota bort på DS-nivå: 12%

rota bort av gamle avd, eller
ikke sendt: 12%

Mottatt, men ikke gjort noe

med av nye avd: 8%

Rota bort sentralt: 4%

Ellers oppviser overføringer fra ungdomsforbunda til partiet mange feil, ca. 20% av feilkildene ligger der. Dette gjelder særlig folk fra NKS som flytter og blir overført partiet på det nye arbeidsstedet.

Med andre ord: I den grad vi kan finne direkte årsaker til at det oppstår feil med overføringene, så skyldes dette stort sett byråkratisk sommel og rot. Noe anna kan en ikke kalle det når det blir sendt overføringer uten hverken navn eller adresse, bare med påskrifta at kameraten har blondt hår og er interessert i kultur!

Overføringsinstruksjonen holder stort sett mål. Det eneste det er grunn til å endre er at den overførte sjøl skal være med på å utfylle overføringa (for å sikre at utfyllinga blir korrekt). Og han/hun skal sjøl få overføringa ved opptak i det nye laget for å sikre at overføringspapiret blir maku-lert.

Viktigst er at det nå kommer nytt overføringsskjema. Største endringen her blir en rubrikk i høyre hjørne der den gamle avdelingas nummer skal stå, slik at det blir lett å spore overføringa tilbake. Videre skal det i denne rubrikken stå dato for når avdelinga har sendt, DS mottatt osv., slik at det blir lett å finne tilbake når noen bruker urimelig lang tid. Og at det dermed blir kritisert og retta på. Og endelig vil det stå instruks om at ingen overføringer skal sendes ut uten at navn og adresse er fullstendig utfylt på sjølve overføringsarket. Så ingen glemmer det for framtida.

Så får vi håpe at antallet grå hår pga. overføringssystemet heretter blir mindre. Det skulle ellers være mer enn nok av andre gode grunner til å endre hårfarve for tida!

På oppdrag for SKAU,
Willy.

HVA BLIR ANNERLEDES MED OVERFØRINGENE HERETTER?

MERKNAD FRA REDAKSJONEN. OM VEDTAKET FRA AKERSHUS DS I AUGUST TF.

Redaksjonen har mottatt et brev fra DSAU i Akershus angående DS-vedtaket fra dem i august TF. Vi refererer fra innholdet:

Flere kamerater i DS hadde understreka nødvendigheten av at dette vedtaket blei fulgt av en grundig oppsummering av den diskusjonen som lå til grunn for vedtaket. Det blei gjort da vedtaket blei presentert i det lokale diskusjonsbladet.

DSAU står fast ved innholdet i vedtak-

et, men mener at det var uheldig at det blei gitt tillatelse til at vedtaket blei presentert aleine i TF uten den oppsun. meringa som seinere blei gjort i lokal bladet. På den måten blir vedtaket lett stående som et støtte-vedtak for SK, uten djupere analyse av partikrisa. Vedtaket aleine bidrar ikke til å drive diskusjonen om partikrisa videre.

Red

VEDTAK FRA ODDA UDS

Odda UDS har diskutert krisa i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, høyrefaren i partiet og en kritikk av SK fra Hordaland DS.

Den krisa vi i dag opplever i AKP(ml), er en del av ei krise i den internasjonale m-l-bevegelsen. Den kommer til uttrykk på forskjellige vis i de forskjellige partiene, alt etter de indre forholda. At krisa ikke bare er et norsk fenomen, må få oss til å skjønne at de ytre forholda har stor betydning. I Vesten er flere ml-partier i ferd med å gå i oppløsning. KPD i Vest-Tyskland er nedlagt og i Sverige er det stor partikamp som går på de leninistiske prinsippene. Dette er den faktiske virkeligheten. Vi mener derfor at de som nå bare og ensidig sentrerer oppmerksomheten om SK og SKs svake sider og feil, handler udialektisk og gjør seg skyldig i en grov feil.

De svakhetene og feila som i løpet av »krisedebatten» har kommet i sokelyset er ikke av ny karakter. Det gjelder over-sentralisme, direktivkjør, dårlig plan-legging, dårlig kaderforstring, lite sjøl-stendighet til avdelingene, svak rekruttering fra arbeiderklassen, osv. De har sin historiske bakgrunn i bl.a. at vårt parti starta som en ungdomsbevegelse som vokste fram i forbindelse med ungdoms-opprøret i Vesten under atskillig mer »enkle» politiske forhold enn nå. Vi kan vise til Vietnam-krigen, kampen mot EEC og classesamarbeidstradisjonen, oppstart-inga av streikebevegelsen. Det var lett å skille rett fra galt, oppgavene var mange og vi ønska å løse alle. En viktig inspirasjon var de »feilfrie idealene Kina og Albania.

Det sentralistiske kjoret fra parti-ledelsen stod i overensstemmelse med medlemmenes ønske om å gjøre »all verden». Dette blei innarbeida som en metode i partiet, og var også en arv fra den kommunistiske bevegelsens historie.

Dette resulterte i at vi ikke brukte nok tid og krefter på å fostre partikamerater og legge strategiske planer.

Verden har forandret seg. Tidligere »sannheter» er ikke så sanne lenger. Tidligere venner er blitt våre fiender. Vi er blitt eldre og har høstet mye erfaring. Og den internasjonale kommunistiske bevegelse har gått fra flo til ebbe. Situasjonen i landsmøteperioden er nærmest blitt totalt forandra. Alt dette har vist oss svakheter og feil som partiet og m-l-bevegelsen har hatt i mange år, men som først i den seinere tida har komt i et klarere motsetningsforhold til den objektive virkeligheten. Dette er kombinert med en svekka tro i partiet på sosialismens muligheter pga. Kina og Albania. Slike store endringer virker sjølsagt inn på partiet.

HØYREFAREN I PARTIET

Vi er enige i at det har oppstått et nytt høyreavvik i partiet og at dette er det største problemet partiet står overfor nå. Vi mener at noe av grunnlaget for dette er: manglende oppsummering av »venstre»feila partiet har stått for, det lave skoleringsnivået og classesammensettinga i partiet. Samtidig har det vært en internasjonal »høyredrevind» som også har påvirket vårt parti. Krisa i den internasjonale kommunistiske bevegelsen der klassikerne på flere områder står åpen for revidering og tvilen innafor ml-bevegelsen til sosialismens framtid er en annen grobunn for feil. I en slik situasjon har borgerskapet, sosialimperialismen og arbeideraristokratiet gode muligheter til å påvirke partiet i høyreretning.

Nettopp i en slik situasjon der for-slagene og debatten omkring landsmøtet viser at det gjøres forsøk på å endre partiets leninistiske grunnlag, og der hele

partimodellen angripes, var det riktig av SK å slå ned på fraksjonisme, jfr. SKs kritikk av DS-formannen i Oslo. Vi er av den oppfatning at den viktigste oppgava fram til landsmotet er å sikre det leninistiske grunnlaget for partiet, gjennom en ærlig og kameratslig debatt, der alle anstrenger seg for å komme opp fra skyttergravene.

KRITIKK AV HORDALAND DS SITT VEDTAK OM SK

I pkt. 1 skriver DS: »En forutsetning for å løse de politiske motsigelsene, er en endret holdning fra SKs side overfor grunnplanet i partiet.»

Hva mener DS? Holdning til hva? For å løse en motsigelse må begge sider åpent legge fram sitt syn, begge må innrømme feil, og begge må ha ønske om enhet. Overfor DS i Oslo har SKAU lagt fram sjølkritikk for feil overfor grunnplanet i partiet, både når det gjelder de økonomiske feila (jfr. KK) og helhetlig i forbindelse med beretninga. Dette har ved flere anledninger blitt svart på med en forsterka kritikk av SK som fullstendig overser SKs sjølkritikk. Etter vår mening er forutsetningen for å løse de politiske motsigelsene at den politiske og ideologiske kritikken til den såkalte »opposisjonen» kommer klart fram, slik at vi kan få ta stilling til slike spørsmål i stedet for å delta i en kampanje, for eller mot SK. Vi synes DS bør dokumentere sin påstand, og legge fram de motsigelser de mener skal løses.

I DS-vedtaket er det snakk om »mangel på demokrati» og »svekket demokrati». I interne debatten er det kommet fram påstander om at økt demokrati er en forutsetning for framgang for partiet. Hva legger DS i »demokrati»? Er det retten til å uttale seg? Den skulle vel nå i all hovedsak være sikra. Er det retten til å bli tatt alvorlig og få svar på kritikk? Etter vår mening har det skjedd en stor

framgang på dette feltet de siste 1 - 11/2 åra, sjøl om enkelttilfeller som at materialet fra kvinneutvalget i Hordaland ikke er kommet ut i partiet, er alvorlig nok. Er det *formen* i SKs svar på kritikk? Her har det også skjedd stor framgang. Ikke minst har debatten foran årsmotet i Hordaland vært med på å utvikle dette i riktig retning for partiet som helhet. At SK fremdeles har svakheter i sine svar viser svaret til Røros i august TF. Men vi er også her uenig med DS som trekker fram dette ene eks. og konkluderer med at »svaret illustrerer bedre enn mye annet at SK *har* grove feil i synet på grunnorganisasjonene». Det må være grenser for å generalisere.

Vi er for økt demokrati i partiet. Men vi er uenig i at et allment rop om »økt demokrati», når dette ikke konkretiseres, vil være med å løse problemene i partiet. Tvert i mot tror vi det vil skape anarki og fraksjonskamp og undergrave den demokratiske sentralismen. Vi mener at det som trengs nå er at SK går i spissen for å utvikle et reelt demokrati. Vi har et langvarig ideologisk avvik på skolering og kaderfostring. SK må legge opp en lang-siktig plan for å korrigere dette, slik at medlemmene settes i stand til å delta i debatten om ml-prinsipper og i utviklinga av ny politikk. Dette er også en forutsetning for å kunne kontrollere lededende organ i partiet og kunne skille rett fra galt.

Vi er enig i DS kritikk av SK når det gjelder måten de har leda LM-diskusjonen. Men denne er ensidig fordi SK har hørt på kritikken og endra opplegget slik at det nå er mer tilfredsstillende.

Vi ønsker ikke at Oslo-materialet skal ut i hele partiet. Hvis så hadde skjedd, trur vi det hadde ført til forvirring og ikke virka avklarende.

I pkt. 7 sier DS: »SK har i debatten dels sklidt på standpunkter uten å gå i dybden på tidligere feil, dels bygd opp skanser.»

Det finnes sikkert eks. på at SK i noen saker har sklidd på standpunkt uten å gå i dybden på tidligere feil. Men vi er uenig i å karakterisere dette som en generell tendens hos SK. SKs sjølkritikk for de økonomiske feila, var et oppgjør med tidligere feil. Det første beretningsutkastet var et forsøk på det samme. Det siste beretningsutkastet var et enda bedre forsøk. Hvorfor ikke heller komme med konkret kritikk av dette slik at vi kan få en diskusjon på politiske spørsmål.

Videre i samme punkt står det: «I dag er de *ikke* ledende hvis de ikke selv vil lytte, lære og delta i prosessen slik at den virker byggende og ikke *splittende* på partiet. Hovedpoenget er at SKs måte å behandle partidebatten på til nå langt fra er egnet til å fremme *enheten* i partiet. Snarere har den utgjort en trussel.» Mener DS at SK ikke vil lytte og lære? Også her finnes det sikkert eks. på at SK ikke har lyttet og lært. Men dere unnlater å nevne at i

denne landsmøteperioden har SK mottatt ideer, kritikk og forslag fra grunnplanet i partiet på KK, programdokumenter, på deres underprioritering av det faglige arbeidet, på KKs redaksjonelle linje, på økonomi osv. Dette har SK tatt hensyn til (jfr. beretninga). Vi mener SK i all hovedsak har fremma enheten i partidebatten.

I pkt. 8 står det: «Dette vedtaket tar ikke opp kritikken vi har av opposisjonen, eller saker hvor vi mener SK har tatt kritikken til følge.» Nei, DS gjør ikke det. De gjør nemlig det samme som deler av den såkalte opposisjonen, de legger seg på en ensidig kritikk av SK, og er objektivt en støtte, om de ønsker det eller ikke, til en «fei dem ut-kampanje» som etter vår mening er i gang mot SK.

Hvorfor gir ikke et så viktig organ som DS et mer balansert og korrekt syn på situasjonen?

SVAR TIL HJALMAR OM FAGLIG HØYRE

Kamerat Hjalmar kritiserer og stiller spørsmålsteget ved en artikkel Tor M skrev sommeren 1979. Denne artikkelen er med små endringer også trykt i boka Faglig Arbeid som kom ut ved årsskiftet 79/80. Utgangspunktet til Hjalmar er at denne artikkelen er en oppsummering av situasjonen i vårt faglige arbeid sommeren 1979 og han kritiserer den utfra dette som et høyrepapir.

Samtidig viser kameraten til at en representant for FU besøkte fylket hans våren 79 og fikk lagt fram synspunkter på at det da fantes en god del høyre-feil i faglig-arbeidet også. Dette fikk de ikke gehør for, sier Hjalmar, og viser til M artikkel, som i hovedsak polemiserer mot «venstre»-feil.

Dette utgangspunktet er etter vårt syn skeivt. M:s artikkel er ikke FUs oppsummering av situasjonen i vårt

faglige arbeid sommeren 1979. Artikkelen tar opp en lang rekke tema i den faglige debatten, strategiske spørsmål, taktiske saker, teoretiske problemer, organisatoriske problemer osv. På en del punkter gjør artikkelen en oppsummering av den korrigerende som er gjort av «venstre»-feila fram til da.

FUs oppsummering av faglig-arbeidet slik vi så det sommeren 1979 etter høringsrunden på forsommeren, kommer fram i det plandirektivet som blei sendt ut i august 1979. Her kan Hjalmar se at vi opphever tesen om at «venstre» var hovedfaren i taktikken i fagforeningsarbeidet. Vi sier at det fins ulike tendenser og at det også fins en god del høyre-feil som vi advarer mot og oppfordrer til en saklig og rolig korrigerende av. Når Hjalmar skal vurdere om han har fått gehør for de synspunktene han og andre la fram i

høringsrunden, så er det *dette* dokumentet han må ta utgangspunkt i. For vår del la vi der stor vekt på deres synspunkter.

Dette plandirektivet handler om fagfor- eningsarbeidet og ikke om partiarbeidet forøvrig på arbeidsplassene. Dere la våren 1979 fram synspunkter også på rekrutter- ing, KK-salg og organisasjonsproblemer. Disse synspunktene ble brakt videre til SK fra oss og vi har bl.a. flere ganger bedt om at det ble gjort en undersøkelse om rekrutteringsarbeidet på arbeidsplassene med utgangspunkt i deres og andres kommentarer.

Men med *dette* utgangspunktet vil vi sjolsagt gjerne svare på kameratens spørsmål til M s artikkel og om vår vurdering av situasjonen i faglig-arbeidet i dag.

»TO ÅR TIDLIGERE?»

Hjalmar mener M s artikkel kom 2 år for seint. Dette er etter vårt syn et idealistisk standpunkt. Sommeren 1977 var det sommerleirene diskuterte utkast til faglig-manifest, med særlig vekt på arbeideraristokratiet. Det var den sommeren SK ga ut sin plan for arbeidet som konkluderte med kamp mot høyre- avviket i faglig-arbeidet. Vi kunne jo i fellesskap ønska at vi på det tidspunktet hadde forståelsen for at det var »venstre» og ikke høyre som var hovedfaren. Men vi kan vanskelig forstå at FU eller M kan kritiseres for ikke å oppsummere en kamp mot »venstre»-feil i fagforenings- arbeidet for denne kampen for alvor var begynt og på et tidspunkt da høyre var vedtatt som hovedfaren!

Fra det tidspunkt partiet innså at »venstre» var hovedfaren, så har vi drevet en systematisk kritikk og korrigering av »venstre»-feil, særlig gjennom årsmote- direktivene. For vår del mener vi at sommeren 1979 var det riktige og mulige

tidspunktet å gå fra kampen mot »venstre» som hovedsak fordi det var gjort store framsteg i korrigeringen og det var dukka opp nye tendenser, sombl.a. Hjalmar og distriktet hans hjalp til med å slå fast. Men det skulle da på ingen måte hindre at M skrev en tema-artikkel som bl.a. gir en mer systematisk kritikk av »venstre»-feila de siste årene. Tvert i mot.

ET HØYREPAPIR?

Dette er Hjalmars konklusjon om M s artikkel. Vi mener det fins feil og mangler med artikkelen, men vi er helt uenig i at den er et høyrepapir. Når vi er uenige om dette så skriver nok ikke det seg bare fra at Hjalmar feilaktig ser på artikkelen som FUs oppsummering av situasjonen sommeren 1979.

Hjalmar godskriver at artikkelen går mot fagforenings-nøytraliteten, det er greit, sier han. Men så enkelt er det ikke. En måned etter artikkelen ble trykt utga SK et forslag til prinsipp-program som ville *programfeste* fagforenings- nøytraliteten. Det tok over et halvt år å slå tilbake denne gærne linja. Fortsatt går diskusjonen om fagforenings-nøytralitet i sosialisme-debatten. Sånn i forbifarten så syns vi også å huske at flere av den ledende faglige kaderen i Hjalmars distrikt støtta programutkastet. Faktum er at denne artikkelen var den første skikkelige begrunnelsen for fagforeningenes stra- tegiske betydning på årevis. Dette viste seg å bli en plattform for en avgjørende kamp mot høyreavvik.

Videre tar artikkelen opp en kritikk av manglende prioritering av fagforeningene og fagforeningsarbeidet. Noe som var høyst påkrevd, både utfra det gjeldende prinsipp-programmet og ikke minst utfra gjeldende praksis over flere år i parti- ledelsen. I den grad dette kan kalles kamp mot »venstre»-avvik, så var den høyst påkrevd. En sjolkritikk for denne ned-

prioriteringa kom først i beretningsutkast nr. 2. våren 1980. Da skal det sanneligsies mye tull *iresten* av artikkelen dersom den skal kunne fortjene betegnelsen »høyrepapir». Men vi mener at artikkelen ikke inneholder mye tull i fortsettelsen. Men her er også Hjalmar lite konkret.

ARBEIDERARISTOKRATIET OG AVTALEVERKET

Artikkelen framhever høyreastandpunkter på arbeider-aristokratiet og avtaleverket, skriver Hjalmar. Men dette står bare som en påstand, ingen argumenter. Vi skal ikke se bort fra feil her, men vi trenger konkret kritikk. Når det gjelder arbeideraristokratiet så er M:s utgangspunkt bl.a. at begrepet arbeideraristokratiet er uteblitt fra vår faglige agitasjon og polemikk. »Dette er et tankekors», skriver han. Samtidig slås det fast at vi ikke har fått noen *dreis* på kampen mot arbeider-aristokratiet. (s.33 og 34). Dette er jo en oppfordring til å styrke denne kampen. Når det gjelder de konkrete standpunktene sier Mc han er usikker og på tynn is. I forordet står en her,visning til akkurat denne diskusjonen med forbehold. Det hjelper lite bare med påstander her, Hjalmar. Hjelp oss til en bedre linje og analyse!

Det samme gjelder for avtaleverket. Hva sikter du til, Hjalmar?

ØKONOMISMEN

Artikkelen polemiserer mot stråmenn som Mc : sjøl har satt opp angående økonomismen. Nei, kamerat. Både på sommerleirene i 1977 og 1978 blei slike argumenter fremma: økonomisk kamp = økonomisme. Denne feilaktige oppfatninga har lenge fungert som begrunnelse for lav prioritering og liten interesse for dags/kamp/lokal kamp etc. Vi kjenner disse standpunktene også i skriftlig form

fra Distriktsstyrer.

Dette avsnittet inneholder etter vårt syn likevel den viktigste feilen i artikkelen. Etter å ha slått fast at det fins høyrefeil og økonomistiske tendenser, så sier artikkelen på side 17:

»Anklagene om økonomistiske avvik har ofte gått ut på at våre folk bare driver fagforeningsarbeid, mens de tar få partiinitiativer, verver få nye medlemmer, selger lite KK osv. *Sånn sett er de vel som mange andre partikamerater.*»

Sjøl om det seinere står at det er økonomisme å bare drive fagforeningsarbeid, så blir denne formuleringa et forsvar for økonomistiske feil. Det er opplagt at det går an å forsvare høyrefeil under henvisning til denne passusen. Artikkelen polemiserer mot feilaktig kritikk, men bagatelliserer riktig kritikk.

S' 'S FORORD.

Forordet som Hjalmar refererer til inneholder for det første en ros av artikkelen for riktig kritikk av »venstre» feil. »En slik kritikk trenger vi nå», sier S a. Hverken St i eller noen andre SK-kamerater har retta noen som helst kritikk av denne artikkelen overfor FU, siden dette forordet.

St s kritikk av avsnittet om arbeideraristokratiet dreier seg ikke om konkrete ting som står der. Han er enig i det meste som sies om privilegier, sier han. Deretter kommer en kritikk av manglende *avgrensning* mot sosialdemokratiske tolkninger av det som står. Vi mener at denne avgrensinga i hovedsak står i artikkelen. Dessuten: det interessante nå, er Hjalmars begrunnelse for at artikkelen *fremmer* høyrestandpunkter på spørsmålet. St i har en liknende advarsel når det gjelder avtaleverket. Vi er ikke uenige i det St i faktisk skriver om avtaleverket. Det interessante nå er Hjalmars kritikk av at artikkelen *fremmer* høyrestandpunkter på saken.

Til slutt legger S i fram et syn på taktikk i forhold til bedriftsforsamlinger som vi mener er helt feilaktig. Han skriver: »Om en er klar over disse farene (ved å sitte i bedriftsforsamlinger), så kan en gjøre en god jobb i bedriftsforsamlinga. Om en ikke er klar over dem, så er det bedre å stå utafor.»

Dette betyr å delta der folk skjønner det og boykotte der de ikke skjønner det. Stikk i strid med Leninistisk taktikk for deltakelse i sånne forsamlinger.

Forøvrig sier artikkelen at vi ikke kan gå mot 50-50 i bedriftsforsamlingene. Dette mener vi også var et feil standpunkt.

SITUASJONEN I FAGLIG— ARBEIDET NÅ.

Vi mener at høyrefeil i taktikken som artikkelen og plandirektivet peker på, har styrka seg. De dominerer etter vårt syn klart i forhold til »vesntre-feil i taktikken. Dette er resultatet av en utvikling siden sommeren 1979, ikke av at vi har skifta standpunkt. Samtidig gjøres det en hel masse godt taktisk arbeid i fagforeningene. Vi mener det ikke er svære og dyptgripende avvik her.

En mye større fare fins i fraværet av revolusjonær arbeiderpolitikk på arbeidsplassene, manglende spredning av det vi har av kommunistisk propaganda (sjøl om KK-salget øker en del plasser). Dette er en fare som vi for vår del har blitt seint oppmerksom på.

Det finnes et sosialt og organisatorisk grunnlag for denne faren. Det ene er det enormt svære antallet tillitsmenn i forhold til medlemmer. Det andre er *fortsatt* manglende *parti*-ledelse over fagforeningsarbeidet, og svakheter i partiets klasse-

innretting. Spontant vil våre nye posisjoner dra partiets faglige arbeid til høyre og bidra til å »dempe partiprofilen». Manglende ledelse og alternativ revolusjonær politikk fra partiet, vil forsterke en sånن utvikling og overlata den til spontaniteten. Disse manglene er det først og fremst *partiets* ansvar å rette opp.

FLERE TILLITSMENN?

Hjalmar kritiserer høringsdirektivet om arbeidsplassene for å hevde at »FU mener vi må utnytte det gunstige klimaet maksimalt til fortsatt å bygge ut disse posisjonene.»

Hvilke undersøkelser lå bak?, spør Hjalmar. Nesten ingen, er svaret. Men Hjalmar glemmer at vi la fram en hel rekke synspunkter for å få respons på dem. Vi ville at dere skulle få »titte oss i korta» som bakgrunn for svarene. Svarene er entydige, vi kan ikke fortsette å overføre en rekke kader til å ta tillitsverv. Noe representanter for FU straks sa seg enig med representanter for DSAU i Hjalmars fylke.

Forøvrig henviser vi til årsmøtedirektivet som kommer samtidig med dette TF.

P.S. Vi fikk Hjalmars artikkel av en kamerat i TF-red. få dager for fristen for dette nr. gikk ut. Vi har valgt å svare raskt framfor å flikke på svarene. Det er en rekke spørsmål vi gjerne vil komme tilbake til, særlig om situasjonen i arbeidet nå.

Kameratslig hilsen
Tor M.,
Faglig Olaf.

FRAKSJONISME, VEDTEKTENE OG LITT TIL

I siste TF sies det at vedtektene blir en viktig diskusjon på LM. Det er jeg enig i, og det er bra at det endelig går opp for SK. Vedtektskommisjonens behandling hittil har ikke akkurat lagt opp til *det*.

-Først kom det et svært begrensa forslag til endringer som var grunnlaget for behandlinga i laga. Min erfaring er at de fleste laga *bare* behandla disse forslaga, og ikke helheten i vedtektene.

-Deretter, etter lagsbehandlinga, men før resultatene av disse var kommet til Vedtektskommisjonen (VK), sender VK ut et nytt forslag. Det kommer ingen begrunnelse for hvorfor VK valgte å sende ut 2 forslag, ett før og ett etter lagsbehandlinga.

-Så til slutt kommer »Endringsforslag til vedtektene», et »trasig dokument» etter min mening. Mange, nesten like forslag stabla etterhverandre, og nesten umulig å komme gjennom. Det kunne vært artig å vite hvor mange som egentlig har lest dette dokumentet.

Værst er det likevel at VK ikke har noen politisk kommentar til forslagene. Ingen av forslagene har ført til at VK har endra noe på sin innstilling, ingen støtter de, eller er spesielt i mot. I alle fall skjuler de det i så fall godt.

Den eneste kommentaren til vedtektsforslaga kommer direkte fra SK, i beretninga og i TF-leder for juni. Der dier de at det har kommi mange forslag som åpner for fraksjonisme. »Dersom disse forslaga blir gjennomført vil det føre til at den demokratiske sentralismen blir avskaffa.» Jeg går ut fra at dette gjelder alle forslag som omhandler fraksjonisme, siden SK ikke foreslår noen endring her. Dette mener SK og det er ganske sterkt. Den demokratiske sentralismen blir avskaffa, hvis §6 endres. Nå har jeg sjøl fremma forslag til fraksjonsparagrafen, og sjøl om jeg syns andre går mye lengre en meg, og for langt, rammes jeg like mye av SKs

kritikk. Jeg er imidlertid *uenig med SK* (og Bjørn F i TF-august).

FRAKSJONSPARAGRAFEN MÅ ENDRES

Jeg mener fraksjonsparagrafen sånn som den står er for »omfattende». Hvis den hadde blitt tatt på ordet, ville svært mange vanlige medlemmer ha vært fraksjonister de siste åra. Det kan ikke være meninga.

Jeg mener at de 2 første ledda av §6 skal ut av fraksjonsbetegnelsen og inn i en ny paragraf om demokratisk stil, som da vil lyde: For alle medlemmer gjelder det at det er i strid med en demokratisk stil, og kan hindre riktige vedtak å:
-unnlate å ta opp..... osv. de 2 første ledd i nåværende §6.

Deretter følger §6: fraksjonisme er, det som følger fra 3.ledd. Dette pga. at fraksjonisme-anklagen er svært alvorlig, og vil kunne hemme uerfarne og lite drevne medlemmer i sin utøvelse av sine demokratiske rettigheter.

Ut fra erfaringene i de pågående partikampene(først og fremst i Oslo) bør det med en ny paragraf/nytt punkt som stiller strengere krav mhp. fraksjonisme for medlemmer av styrer og utvalg (spesielt SK og DS). Bl.a. må det gjelde det å ta opp uenighet i interne diskusjoner.

X-FORMANNEN I OSLO HAR HANDLA FRAKSJONELT

Og da kommer jeg inn på kampene i Oslo. Her mener jeg at alt som har kommi fram (i TF) tyder på at kameraten har opptrådt fraksjonelt. Det at kameraten ikke har prøvd å tilbakevise anklagene må taes som en bekreftelse på at disse er riktige. Jeg trur det kan være vanskelig å stå i opposisjon til SKAU, og at det kan

gjøre at folk blir fortvila. Dette unnskyldes ikke fraksjonisme, og spesielt ikke fra en SK-medlem. Imidlertid bør SKAU sjølkritisk vurdere sin holdning overfor folk som er uenige med dem. Vern om mindretallet, sier Mao, for sannheten ligger av og til hos mindretallet.

Jeg kan *tenke* meg relativt uskyldige motiver for å bruke feilaktige metoder i partilivet, men da må en innrømme at en har handla feil når det blir påpekt, og gjøre sjølkritikk. Det at kameraten ennå ikke har tatt sjølkritikk stiller ham i et underlig lys. Det at stadig flere snakker om »syltynne argument for fraksjonisme-anklagen» - når kameraten opplagt har brutt vedtektene- får meg til å lure på om det ikke står en virkelig *organisert* fraksjonell gruppe bak disse utkjørene.

Likevel dette endrer ikke mitt syn på vedtektenes utforming. Det kunne kanskje være et tankekors at KKP's vedtekter bare krever at medlemmene skal »kjempe mot enhver splittelses- og fraksjonsvirksomhet, kjempe mot at noen hevder sin uavhengighet av partiet.» ...nekte å ta del i noen..fraksjonsorganisasjon.» Dette holder i KKP, men vi må altså ha mye strengere regler.

MINDRETALLETS MULIGHETER

Jeg er enig med Bjørn Fj i siste TF at vi trenger et parti for revolusjon og motstandskamp under en sovjetisk okkupasjon, og at partiet må bygges nå, og forberedes til illegalitet. Derimot er jeg ikke enig i alle konklusjonene han trekker av dette (men jeg er mer uenig i det Høgler sier). Jeg trur nemlig ikke at vi kan bygge et revolusjonært parti i Norge uten et skikkelig demokrati. Og da er vi inne på mindretallet og dets muligheter. Flertallet kan nemlig ikke bestemme hva som er riktig. Det kan bare praksis/virkeligheten avgjøre. Flertallet kan bare avgjøre hva partiet til enhver tid skal gjøre og

mene. Men flertallet kan ta feil, og da vil det være gunstig at et mindretall kan kjempe for sitt syn. Dette kan *ikke* skje på tvers av partiavdelingene, det vil som B.! sier fjerne enhver sikkerhet, pluss legge hele partiet åpent for fraksjonisme og infiltrasjon. (Dette er forøvrig en praksis som eksisterer i dag i ganske stort omfang. F.eks. veit en god del folk fra mitt distrikt mye om motsigelser/problemer i Oslo. Hvordan veit de det??? Jo, ved å diskutere parti-interne spørsmål med folk fra andre steder - dette åpner for fraksjonisme.).

Hvilke måter står da igjen? Sann jeg ser det er det først og fremst diskusjonen i TF og lokale blad. Og da kommer vi inn på »hvem skal kunne starte en partikamp?», og hva vil dette si? Det kan hemme partiet at at »et hvilket som helst partimedlem.. kan påtvinge partiet en diskusjon om en hvilken som helst sak», men jeg mener SK overdimensjonerer problemet i juni TF. De ser også bort fra den andre sida: det kan hemme partiet minst like mye på ett sted om en skarp motsigelse som står blant medlemmene *ikke* blir tillatt tatt opp. F.eks. kan en en del gå ut av partiet »uten grunn». Jeg trur at hvis SK tillot innlegg fra slike »hvilken som helst medlem», og skreiv at de mente denne diskusjonen ikke burde fores nå (hvis de mente det) og hvorfor, så ville de raskt få se om medlemmene mente dette var viktig å diskutere (hvis mange innlegg kom inn). Hva, hvis noen f.eks. foreslår ekstraordinært landsmøte. Det har de lov til i følge vedtektene. Men det er utvilsomt en »partikamp», og de har SK *rett* til ikke å lansere, igjen i følge vedtektene. Hva blir det da av medlemmenes rettigheter? Sjølsagt må det gjelde uinskrenka at mindretallet må underordne seg flertallet når det gjelder vedtak som skal settes ut i livet, men hva med politiske spørsmål, i debatten i partiet, hvordan skal dette fungere da? Dette må avklares nærmere, spesielt hvilke rettigheter i så måte medlemmer av SK og DS har.

SKs FULLMAKTER

§11 gir SK dens fullmakter. Her har SK sjøl ikke foreslått noen endringer. Dette synes jeg er betenkelig. DS i vårt distrikt har kritisert SK for å ha brutt vedtektene ved å endre prinsipp-programmet mhp militærpolitikken. Samtidig sa vi at denne endringa var politisk riktig, og at vedtektene var mangelfulle som ikke kunne åpne for en slik endring. I tråd med dette mente vi SK må få en slik anledning i de nye vedtektene. Pluss at vi ville at Landskonferanser skulle taes med i vedtektene. SK har ikke kommentert kritikken, og ønsker muligens fortsatt å bygge på »sedvane» mhp Landskonferanser og programendring. Dette er en uting, og ikke særlig demokratisk.

KAMP MOT ULTRADEMOKRATI???

Jeg synes Høglar går for langt i august TF i å begrense SKs rettigheter, og til å tillate fraksjonisme (spesielt det at han

ikke er konsekvent mot fraksjonelle grupper), men Bjørn [□] overbeviser meg ikke helt. Og spesielt ikke at jeg skal være for fraksjonisme siden jeg vil endre fraksjonsparagrafen (sagt mer åpent av SK i juni-TF).

Jeg ser demokratiet i den demokratiske sentralismen som et stort problem (i dagens AKP). Uten skikkelig demokrati, ingen sentralisme (eller kanskje ikke noe parti?) Sjølsagt får vi heller ikke noe virkelig demokrati uten sentralisme, men hittil har vi mye mer eraring i hvordan sentralismen skal fungere, enn i hvordan vi skal praktisere demokrati. - Dette gjør at jeg er uenig med SK (og B.F [□]) i at Ultra-demokrati er den største trusselen mot demokratiet nå. Jeg er for å forby fraksjonisme, men for å få en demokratisk sentralisme til å fungere (og for å bli kvitt tendensene til ultrademokrati) må vi diskutere og prøve ut hvordan demokratiet kan fungere i AKP.

Orvar.

SVAR TIL PÅL S

OM STREIKESTØTTE

I august-TF har Pål St [□] en replikk til min artikkel i TF-april om streikeaksjonene i vinter. Han mener jeg er svært overflatisk og ensidig når jeg forklarer årsakene til nedgangen i streikestøttearbeidet vårt. Spesielt er det for lett vint å vise til SKs prioritering av det faglige arbeidet, mener han.

1. Når jeg henviser til partiledelsens nedprioritering av faglig-arbeidet, så er ikke det som en forklaring på streikestøttearbeidet til streikene i vinter slik St [□] påstår. Jeg peker på noen årsaker til at det »streikestøttearbeidet vi går i spissen for, (har) gått en god del tilbake *de siste årene.*»

Å snakke om årsakene til nedgangen over flere år, uten å nevne partiledelsens nedprioritering av arbeidet på arbeids-

plassene, ja det ville være ensidig og overflatisk.

2. Jeg peker samla på fire forhold, og ikke bare på partiledelsen. Jeg nevner objektive forhold i partiet. Jeg nevner framgangen i støttearbeidet innafor fagforeningene. Jeg sier at arbeidet er for dårlig *uansett* årsaker. Dette er sjølsagt en kritikk av partiet ellers, uavhengig av partiledelsens rolle. Pål St [□] på sin side sier bare at jeg er overflatisk, men han bidrar da ikke til en grundigere forståelse av årsakene.

3. Det ville være feilaktig å gi SK det direkte ansvar for for dårlig støttearbeid i streikene i vår. Det gjør jeg da heller ikke, her har St [□] lest feil. Støttearbeidet ble, etter en tid, diskutert kontinuerlig med partiledelsen. Jeg mener også at

partiledelsen har forbedra seg i forhold til interessen for arbeidet på arbeidsplassene.

4. Si is kommentar til støttearbeidet i bygg i Oslo skjønner jeg lite av. Opplegget med å få i stand eksternkontingent svikta totalt sier S 1, og så lurer han på om forslaget om ekstrakontingent var urealistisk. Da må jeg og han bære en del av ansvaret, eller så har ikke folka i bygg gjort jobben sin, eller så har FU undervurdert vanskene, mener S 1. Ingen av alternativene er riktig, etter min mening.

Utgangspunktet vårt var at vi ikke kunne klare å dekke noen av streikene økonomisk, ei heller med ekstrakontingent. Bygg AKP(ml) bandt seg til å samle inn 7000 kr. i uka og satte i gang med det. Derfor var det ingen total svikt i bygg. Forslaget om ekstrakontingent var et *forsøk* som vi ikke har gjort før. Vi klarte ikke å gjennomføre det. Hovedårsaken til det er vel først og fremst at vi ikke har makta i noen av disse foreningene, ei heller i byggseksjonen, og at den »ledende rørlegger» Charles Je n, saboterte inkalling av styret i byggseksjonen og at han på tross av gjentatte oppfordringer *ikke* overhode tok opp spørsmålet om støtte med de andre foreningene.

Følgelig er det ingen av partiets organer eller kader som bør påta seg skylda for at det ikke gikk. Poenget er at det var et helt riktig forslag som vi bare må jobbe videre med i andre streiker, det var ingen som garanterte for at dette skulle gå i denne streiken, eller baserte seg på det som eneste tiltak. Forøvrig må jeg fraskrive meg æren for å ha kommet med forslaget om ekstrakontingent, ettersom jeg ikke husker hvem som først reiste det.

Olaf.

STREIKESTØTTE – HVA MÅ GJØRES?

Kamerat Olaf har en punktvis kommentar til min replikk om streikestøtte. Den bekrefter det som var min påstand, nemlig at de tiltaka som er gjort fra partiets side når det gjelder streikestøtte i år har det vært enighet mellom SK og SKs faglige utvalg. På dette punktet var hans artikkel i mai TF mulig å misforstå. Et annet poeng som jeg tydeligvis ikke har vært flink nok til å få fram, er at jeg tror disse tiltaka ikke har vært tilstrekkelige. Vi veit jo at alle Charles Je ier vil komme til å sabotere streikestøttearbeidet. Vi kan ikke bygge vår taktikk på forhåpninger om at de ikke vil sabotere. De nakne tall fra i år viser at samtlige streiker har fått for liten pengestøtte. Vi i AKP(ml) bør se på dette som et stort problem og diskutere hva vi kan gjøre med det. Jeg tror at vi bør fortsette med å mobilisere støtte gjennom fagbevegelsen både i form av bevilgninger, listeinnsamling og ekstrakontingent. Vi skal sjølsagt ikke gi opp dette viktige arbeidet fordi vi har møtt noen problemer. Samtidig tror jeg vi må innse at dette ikke er nok. Jeg vil gå inn for at partiavdelingene i framtida skal spille en mer aktiv rolle i streikestøttearbeidet enn de har gjort i år. Erfaringene viser at det f.eks. i boligavdelingene finnes ubrukte ressurser til sånt arbeid. For å unngå misforståelser: dette betyr ikke at jeg foreslår at vi skal gå over til å satse ensidig på denne typen støttearbeid. Men tidligere hinka vi på det ene beinet, i år har vi hinka på det andre. Det jeg foreslår er at vi skal prøve å gå normalt på to bein.

Pål S

KORRIGER DERE, SK: VÆR AKTIVE I SJØLKRIKK!

I lederen i september-TF sier PU bl.a.: »SK får kritikk fra enkeltkamerater, avdelinger og distrikter. Dette er svært nyttig. Partiledelsen må anstrenge seg for å lære av kritikken og svare på den så samvittighetsfullt som mulig. Vi vil oppfordre til å rette mest mulig konkret kritikk, for det gjør det lettest å rette feil.»

Jeg arbeider på et felt der vi i 5 år har rettet konkret kritikk uten å få svar. Ikke noe ville glede meg mer enn om PU nå mener alvor med uttalelsen. Uttalelsen provoserer til å gjenta og skjerpe noen av punktene i kritikken:

1. I mars 1975 nektet KK v/redaktør Finn S. å trykke en boligannonse for to lesbiske arbeidere. Begrunnelsen var bl.a. at homofili «ut fra marxismen-leninismen og århundreders erfaring» ikke ble ansett for å være ønskelig.

I juli 1977 nektet KK å trykke en boligannonse for to homofile menn. Begrunnelsen var oppgitt til at »KK har en annonsepraksis som ikke skiller ut egenskaper som hudfarge, tro/religion eller legning som homofil eller heterofil.» (annonsen ble trykt 2. august 1977 etter at ordet »homofile» var fjernet. Samme dag sto det i samme spalte en boligannonse for »Pakistansk ektepar».)

Til dags dato er det ikke kommet ett ord som sjølkritikk for at KK har undertrykt de homofiles borgerlig-demokratiske rettigheter, (Men KKs praksis er stillestående korrigert fra 1978).

Finn S. er ikke ukjent med denne kritikken: det er heller ikke SK (Kritikken ble senest omtalt i OHVs 6-siders artikkel i Røde Fane 7/79). Hvorfor har Finn S. og/eller SK ennå ikke mannen seg opp til å komme med en sjølkritikk?

2. Høsten 74 vedtok den daværende SK som sitt foreløpige syn »Framlegg til fråsegn om homofili». Framlegget kom som et lyn fra klar himmel på de homofile i partiet. De hadde ikke hørt et knyst om framlegget for SK vedtok å sende det ut i partiet. Den daværende SK fortiet for resten av partiet at »Fråsegna» sto i skarp motsetning til de homofiles eget forslag til uttalelse. Ja, det ble ikke en gang nevnt at det forelå noe slikt forslag fra de homofile selv.

»Fråsegna» inneholdt en rekke feilaktige og reaksjonære synspunkter på homofili og homofiles kamp (Se bl.a. Røde Fane 9/79). Det grelleste av »Fråsegna» fulle støtte til fengsling av og henrettelse av homofile i sosialistiske land.

»Fråsegna» ble omsider trukket tilbake høsten 1979. Det var bra. Men de homofile har i lengre tid etterlyst en sjølkritisk vurdering av innholdet i »Fråsegna». Til dags dato er den ikke kommet. Leserbreve om dette til Røde Fane er hverken besvart eller trykt.

Derimot har Tron Ø. (offentlig kjent som SK-medlem) vært involvert i en lang KK-debatt om »Fråsegna». I sin redsel for å innrømme at partiet uten noe grunnlag har stemplet homofili som et lite ønskelig avvik, kom han med følgende uttalelse:

»Mitt poeng er at ordet avvik i seg sjøl er nøytralt. Det beskriver noe som er forskjellig fra det normale. Avvik i partiet kan være gode, dårlige eller uten betydning noen vei.»

Dette synet (som medfører at høyre-avvik defineres som »et standpunkt til høyre for det normale og gjerne kan være bra) innebærer åpenbart en revisjon av begreper som spiller en viktig rolle i marxismen-leninismen, og som det nettopp i dag er viktig å beholde klare.

Finn S. har gjort en oppofrende og

uhyre verdifull innsats for partiet og m-l-m i Norge. Tron Ø 1 har hatt uvurderlig betydning som en som står for skapende og nytenkende utvikling av m-l-m i Norge. Partiet trenger begges sterke egenskaper i ledelsen. Nettopp derfor er det spesielt viktig å angripe skarpt den uhyre defensive holdning de viser til sjølkritikk.

Progressive homofile er med rette mistenksomme overfor denne utrolige mangel på vilje til oppgjør med gamle feil. En av dem konkluderer slik i et medlemsblad i en homofil organisasjon:

»Eg er ikkje overtydd om at AKP'arar, hetrofile så vel som homofile, kan vere gode kameratar i den homofile frigjerings-kampen.»

Jeg skjønner ham meget godt.

Forstår SK at det ikke er lett å unngå høyrefeil i arbeidet vårt, når SK har skaffet oss et slikt utgangspunkt? Kan SK begripe at vi *krever* et oppgjør med fortida ekstreme »vesntre»-feil på dette feltet?

Mao Zedong sa mye klokt, bl.a. dette: »Man må forstå at massene er de virkelige heltene, mens vi selv ofte er barnslige og uvitende. Uten denne forståelsen er det umulig å oppnå selv den mest ufullstendige kunnskap.»

Jeg nøler ikke med å påstå at på homofili-feltet er SK - uten å være klar over det fortsatt »barnslige og uvitende».

I homofili-spørsmålet har partiledelsen stått for en klart reaksjonær politikk i perioden 1975 - 78. I så måte er dette feltet *ikke* typisk, siden partiledelsen på en rekke viktige felter har forsvart og videreutviklet m-l-m. Men eksemplene er godt nok egnet til å belyse mangelen på en offensiv forståelse i SK for prinsippet om kritikk/sjølkritikk.

Jeg påstår ikke at SK aldri tar sjølkritikk (beretn. rommer f.eks. en rekke sjølkritiske standpunkter). *Min påstand er at SK ikke våger å gripe ledelsen av kritikk-bevegelsen i partiet, men i stedet stiller seg i forsvarsposisjon.* Når SK

oppdager en feil, er saken grei. Men når menige medlemmer oppdager en feil, er det neimen ikke lett å slå gjennom. (Studer Maos tale 30. jan. 1962 om demokratisk sentralisme - Der er det mye å lære!).

Det manglende oppgjøret med »venstre» gjør at de fleste homofile kommunistene fortsatt har og må ha sin oppmerksomhet rettet mot alle overgrepene vi har vært utsatt for i partiet. Det er avgjørende viktig for oss å få vite om SK f.eks. mener at det var korrekt å nekte homofile boligannonser, siden det er så umulig å komme med en sjølkritikk. Mener SK at det er samsvar mellom en slik praksis og prinsipp-program-forslagets formulering om forsvar av homofiles demokratiske rettigheter?

Kamerater i SK: Deres redsel for å lytte til oss og innrømme feil åpent og uten forbehold, innebærer en sabotasje av partiets mulighet til å komme på offensiven. Det legger partiet vidåpent for høyrefeil, og skaper grobunn for allslags feilaktige oppfatninger. Dere har ansvaret. Korrigere dere!

Karl Is

MERKNAD TIL KARL I!

De sakene du tar opp omkring »Framlegg til fråsegn om homofili» er under forberedelse til landsmøtet. Vi vil derfor svare på innlegget etter landsmøtet.

Når det gjelder de kameratene som du har kritisert vil de svare for seg sjøl.

SKAU.

EN SJØLKRIKK FOR HOLDNINGA TIL HOMOFILISPØRSMÅLET. Av Finn S

Kamerat Karl I 1 oppfordrer både Sentralkomiteen, kamerat Tron Ø 1 og meg til å gjøre sjølkritikk for vår behandling av homofili-spørsmålet. Her skal jeg svare for egen regning, og regner med at andre som er utfordret kommer med egne svar.

Jeg burde for lengst ha gjort en personlig sjølkritikk. Som redaktør i Klassekampen sto jeg ansvarlig for en annonsepraksis som i 1975 og 1977 førte til nettopp det kamerat I 1 forteller. Siden den gangen har jeg muntlig gjort sjølkritikk for dette overfor mange homofile kamerater. Jeg har også i partiledelsen bidratt til at Rød Valgallianse og Klassekampens redaksjon har lagt fram bedre linjer i vedtak og kommentarer, og bidratt til at fråsegna fra 1974 ble vedtatt trukket tilbake av SKAU. Men kamerat I 1 gjør helt rett når han etterlyser en sjølkritikk her i Tjen Folket. Bare ved at hele partiet blir kjent med sjølkritikken vil den kunne ha virkelig betydning. Det er også nødvendig for meg å gjøre en sjølkritikk i Klassekampen slik at folk utafor partiet skal få beskjed.

Det er neppe tvil om at annonsepraksisen i Klassekampen var et resultat av fråsegna fra 1974. Når det er sagt, er det samtidig klart at den daværende sentralkomiteen ikke kan lastes for de *konkrete* argumentene som jeg brukte for å avslå de homofiles annonser. Her opptrådte jeg som ansvarlig redaktør med et direkte og personlig ansvar. Derfor er det først og fremst jeg som må gjøre sjølkritikk for denne annonsepraksisen. For at kamerat I 1 og andre skal få et utvetydig svar fra meg: Det var såvisst ikke korrekt å nekte disse annonsene trykt i Klassekampen. Denne annonsepraksisen var diskriminerende, undertrykkende og sto i motstrid til forsvar av homofiles demokratiske rettigheter.

Sjòlsagt mente jeg ikke at det var tilfellet den gangen. Jeg var overbevist om at jeg handla riktig. Men det gjør jo ikke saken bedre, forsåvidt.

Vilken sammenheng mener jeg så det finnes mellom denne annonsepraksisen som jeg sjøl må stå direkte ansvarlig for og innholdet i fråsegna?

Kort sagt mener jeg at fråsegna i alle fall inneholdt tre viktige feil:

-Den uttalte seg om årsaker til homofili som om de var vitenskapelig fastslått, mens fråsegna i virkeligheten bygde på uvitenskapelig og spekulativt grunnlag. Dogmatiske vurderinger erstatter saklighet, og rettferdiggjorde negative vurderinger av homofili.

-Fråsegna gikk god for den behandlinga som sosialistiske land før og nå har gitt homofile.

-Den garanterte ikke homofile et grunnleggende likeverd, like behandling og rettsikkerhet i et sosialistisk Norge.

Disse tre feila ser jeg i dag på som alvorlige. Tilsammen gjorde de fråsegna til et feilaktig dokument. Det er klart at dette dokumentet gjorde det lettere å gjennomføre den feilaktige annonsepraksisen i Klassekampen. Så her er det en sammenheng. Men likevel - fråsegna var klar når det gjaldt forsvar av homofiles demokratiske rettigheter i dagens samfunn. Annonsepraksisen sto i virkeligheten i motstrid til dette. Dessto større grunn for meg personlig til å gjøre sjølkritikk.

Jeg skal gjerne være med på å karakterisere min holdning til homofili-spørsmålet den gang som «venstre». Jeg innser også at jeg burde - internt i partiet og offentlig - tatt et oppgjør med denne feilen for lengst. Men det er tydelig at dette har vært et vanskelig spørsmål for meg, for en slik sjølkritikk har «sittet langt inne». Hva dette avspeiler av fortsatt feil hos meg, får

en eventuelt videre diskusjon avklare. Her er i alle fall sjolkritikken lagt fram, kamerat!

Når det gjelder det du skriver om manglende »offensiv forståelse i SK for prinsippet om kritikk/sjolkritikk», er vi ikke uten videre enige. Jeg synes det manglende oppgjøret med vår feilaktige behandling av homofilisporismålet ikke er typisk for vår holdning til kritikk og sjolkritikk. Det har vært nødvendig og er fortsatt nødvendig for oss å gjøre sjolkritikk for feil vi har gjort og gjør. Men i

den partistriden som har utviklet seg, har det også vist seg helt nødvendig å »stille seg i forsvarsposisjon» - for å forsvare partiets marxist-leninistiske karakter.

Derimot er jeg enig med deg i at korrigering av tidligere »venstre»-feil er viktig for å hindre at nye høyrefeil vokser fram i dag. Kan min sjolkritikk bidra til det, er det positivt. Uansett måtte den komme.

Kameratslig hilsen
Finn S

INDRE, YTRE OG M

I august TF kritiserer Egil M partiledelsen for ikke å ha skjont dialektikkens lover og forholdet mellom ytre påvirkning og indre motsigelser. M mener at partiledelsen bryter med dialektikken når den legger vekt på ytre forhold. M siterer Mao og sier at »ytre årsaker er forandringens vilkår.» Just det. M husker sikkert også at Mao gir eksempler på dette. Han sier at ved en bestemt temperatur over ei bestemt tid går det an å ruge ut en kylling av et egg, men uansett hvor mye du ruger på en stein så blir det ingen kylling. Men vi kan føye til at dersom den ytre påvirkninga (temperaturen) er for sterk, så får vi heller ingen kylling, men et kokt egg. Forandringene i egget henger sammen med eggets indre motsigelser. Men det blir uforståelig for oss hvordan det ene egget blei til en kylling, mens det andre blei hardkokt, dersom vi ikke studerer de ytre årsakene. Eller for å gå over fra dyrelivet til partilivet: Å studere utviklinga i AKP(ml) uten å legge stor vekt på studiet av ytre forhold, må føre til subjektivisme.

S DIALEKTIKK

Vi har vel ikke glemt hvordan Lenin analyserte årsakene til revisjonismen i den 2. internasjonale. Som kjent knytta han forklaringa direkte til utviklinga av imperialismen, den imperialistiske superprofitten og dermed framvoksten av arbeideraristokratiet. Dette var nettopp ytre forhold, og det var slike forhold som gjorde revisjonismen til et problem i masseomfang og ikke bare et problem med enkelte ledere.

St sier at M forvrenger SK. Nåvel, det gjør han vel sikkert. Men han forvrenger nå dialektikken også.

Ellers til TF-red.: Hva er det for en uskikk med at folk opptrer i internbladene med pompøse titler som »talsmann for AKP(ml) i Bygning»? Det er sikkert min sløvhets, men ikke har jeg sett noe til M eksternt, verken i pressa under tariffoppgjøret eller som taler. Det er vel i slike sammenhenger vi trenger eksterne talsmenn og ikke i internbladene?

Roy R

FORSLAG TIL VEDTAK PÅ AKP(ml)s 3. LANDSMØTE: BOYKOTTEN AV MOSKVA OL VAR FEIL

AKP(ml)s tredje landsmøte tar sjøl-
kritikk på at partiet støtta president
Carters appell om å boykotte de olympiske
sommerlekene 1980 i Moskva, og at
partiet seinere oppfordra til og støtta
vedtaket om norsk OL boykott.

Dette var feil fordi:

1. De som boykotta OL, altså idretts-
utøverne gjorde det, for de flestes ved-
kommende, mot sin egen vilje. Dette kom
klart fram etter undersøkelser blant de
aktuelle OL kandidater bl.a. i USA, BRD
og Norge allerede i mars, altså før
vedtakene om OL-boykott ble fatta i
disse landa. Det at idrettsfolka blei tvinga
til boykott var prinsippielt gæernt.

2. Dette ga våre motstandere i Kreml gode
kort på handa. I aviser, radio og TV over
hele Ost-Europa blei politikere og regjer-
inger, i Vest hengt ut som grenselose
egoister, som ikke skydde midler som å
tvinge sine lands idrettsfolk fra å delta
i OL etter 4 ars hard trening. Dette for å
oppnå sine politiske mål, å skade det
sosialistiske Sovjet-unionen.

Ting tyder derfor på at OL-boykotten
har virka politisk styrkende for lederne
innad i Ost-Europa, da idretts-interessen
der tildels er stor.

3. Vedtaket om OL-boykotten i Norge var
også en tvilsom beslutning i forhold til de
idretts-interesserte spesielt og den norske
befolkning som sådann. Ei menings-
måling, like før beslutninga om OL-
boykott ble fatta, viste at nesten dobbelt
så mange gikk inn for deltagelse i Moskva
OL som for boykott. Dette viste at den
norske befolkning ikke var moden for en
boykott. Store grupper i Norge var da
også temelig forbanna på president
Carter, den norske regjeringa og på
idrettsledernes standpunkter til OL-
boykotten, og spesielt ettersom Norge
blei stående aleine i Norden. Mye tyder

derfor på at vedtaket om OL-boykott har
virka splittende og avledende i en befolk-
ning som nærmest samla gikk mot
Sovjets invasjon i Afghanistan.

4. Praksis ved tidligere internasjonale
mesterskap og OL har vært at nærmest
samtlige land, som har forutsetninger for
det har deltatt. Dette uten hensyn til
vertslandets eller andre deltagerlands til
dels tvilsomme utenriks/innenriks poli-
tikk.

I 1974, samme år som USA enda forte
krig i Indo-Kina, blei Lake Placid tildelt
vinter OL og Moskva sommer OL for
1980. Det var dessuten utvilsomt Ost-
Europas tur til å arrangere en olympiade.

Den internasjonale olympiske kom-
iteen, bestemte da også enstemmig på sitt
møte like før OL i Lake Placid, at Moskva
OL skulle gå etter planen. Dette da til
tross for Sovjets invasjon i Afghanistan.
Moskva OL blei da også arrangert på en
fullt ut forsvarlig måte.

Da AKP(ml) gikk inn for boykott var
dette et brudd på korrekte internasjonale
idrettsforbindelser mellom landa. Dette er
beklagelig da partiet tidligere har lagt stor
vekt på og forsvart korrekte stats og
regjerings forbindelser mellom land med
ulike styresett.

5. Andre tvilsomme ting ved boykotten er
at den splitta de 104 landa som fordømte
Sovjets invasjon i Afghanistan. I Moskva
OL deltok 84 land og 58 uteblei.

Det var urealistisk at Sovjet ville trekke
seg ut av Afghanistan som følge av
boykott-truslene, derfor var reaksjoner
som at idrettsfolka blir ofra uten at det
oppnås noe ganske utbredt.

Det er tvilsomt om Afghanistans
befolkning ville føle en OL-boykott som
en stor internasjonal støtte, da landet
nærmest er uten olympiske tradisjoner/
meritter. Det var tidlig klart at boykotten

av OL nærmest bare ville bli en punkt demonstrasjon mot Sovjet, der alle andre forbindelser med landet økonomisk, politisk ville gå som normalt. Dette gjorde nok utvilsomt perspektivene og entusiasmen for OL-boykotten sma.

En annen ting var også at idrettsledere, som hadde vedtatt å stenge sine lands idrettsfolk ute fra kampen om OL-medaljer, var ikke selv villig til å miste sine tillitsverv i den internasjonale olympiske komiteen. Idrettsledere fra nærmest samtlige medlemsland var tilstede under de valga, og de beslutninger som blei fatta på motet i Moskva i dagene for åpninga av OL. Dette skapte sterke reaksjoner fra mange utestengte idrettsfolk.

Da partiet nå revurderer sitt syn på boykott-spørsmålet, skyldes det at partiet tidligere nærmest bare så på spørsmålet i lys av det almene. Det at Sovjet er ei farlig supermakt som har okkupert et lite land, og som det derfor gjelder å mobilisere størst mulig motstand mot.

Det partiet tidligere glemte var det særegne i spørsmålet. Om det var tilstrekkelig grunnlag for en boykott i den nasjonale og internasjonale idrettsbevegelsen. Våre undersøkelser viser nå at dette ikke var tilfelle og derfor var vårt tidligere standpunkt feilaktig.

Olympikos.

MERKNAD TIL OLYMPIKOS.

Forslaget er nedstemt på en delegatkonferanse.

SKAU innstiller på at forslaget avvises av landsmøtet.

KVINN

KJØNNSKVOTERING I AKP

Vi mener at partiet må innføre den milde formen for kjønnskvalter. Dvs. at kvinner og menn blir likt representert i de forskjellige utvalg og organer, det vil også si at halvparten av folka på ei RV liste skal være kvinner, og at hvis det står et mannsnavn øverst det ene året, så skal det stå et kvinnenavn det andre året.

Jentenes politiske nivå er med fa unntak lavere enn guttenes, i familier hvor begge er medlemmer ser vi også ofte at mannen har viktige politiske verv og høyere nivå enn kona. Siden vi vet at det ikke nytter å gjennomføre noen revolusjon uten at kvinnene er med så må det gjøres noe med jentenes politiske nivå. Hva gjøres for å fostre kvinnene spesielt i partiet? Fint lite etter vårt skjønn. Hva gjøres med at, hvis kvinnene blir tilbudt en viktig oppgave så vil de ikke ha den, tror ikke de klarer det, har ikke tid, unger osv. Hva gjøres for å få kvinnene til å ville, til å være transendente? Vi mener at kjønnskvalter ville rette på dette. Særbehandling og skolerung vil gjøre kvinnene i stand til å klare en oppgave, selv om nivået ikke var høyt nok i det øyeblikket de fikk oppgaven. Dette vil igjen føre til at tilbudet av nye kadre vil bli bedre. Jentene blir demoralisert i partiet og faller ut etter hvert hvis de bare skal være stemmekveg, og bare få lov til å jobbe i KF. Slik som det fungerer i dag er det faktisk ikke plass til jenter med unger i partiet, menn med unger er noe helt annet, for de har stort sett ikke ansvaret. Argumenter om at kjønnskvalter vil senke nivået i partiet er nok riktig på kort sikt, men på lengre sikt vil det høyne

DEBATT

Red. har på grunn av den korte tida fra forrige nr. av TF kom ut til dead-line for dette, ikke mottatt noe innlegg til kvinnedebatten. Vi har derfor trykt noen utdrag av en kommentar fra kamerat Tone som hun skreiv til prinsipp-programkomiteen.

nivået i hele partiet at jentene blir aktivt med, vi har jo 100-ede av års erfaring med undertrykking innebygd i oss, og hue er det stort sett ikke noe i veien med. Et annet argument mot kjønnskvalitering er at dette vil overkjøre jentene og derved skyve dem ut i steden. Dette mener vi er feil, for vi er i stand til å ta viktige verv og være aktive, men det må hjelp og skoler- ing til, og det må vilje fra mennenes side til å ta sin del av ansvaret hjemme. Det

må ei endring til.

Vi vil sloss sammen med men- na på barikadene, men vi vil også være med på alle nivåer i partiet, ikke bare på grunn- planet. Hvisse ting tyder på at det ikke finnes mange kvinner i de sentrale organer uten at vi skal komme nærmere inn på det.

Vi venter diskusjon på dette her.

Hilsen
Gompere.

KOMMENTAR TIL PUNKTET OM KVINNEUNDERTRYKKINGA I PRINSIPP-PROGRAMMET

Årsakene til at kvinneundertrykkinga fortsetter, finner vi når vi leter langs to økonomiske og strukturelle forhold i den kapitalistiske samfunnsøkonomien.

Det ene forholdet gjelder antall arbeids- plasser, sysselsettingspolitikk og profitt. Full sysselsetting er ikke forenlig med borgerskapets nødvendige jakt på økede profitter. Det har ihvertfall ikke vært det under kapitalismen til nå. Derfor er det nødvendig for kapitalismen at store grupper holdes utenfor produksjonen. Dette er grunnleggende viktig når det gjelder kvinnes stilling under kapital- ismen. Når det ikke er nok arbeidsplasser - vil ikke kvinner kunne ta jobb.

Men hvorfor akkurat kvinnene er og blir reserverarbeidskraft - det finner vi når vi ser på det andre forholdet. Det gjelder familien. Ikke samlivs-spørsmål og slike problemer, men hva familien er i den kapitalistiske samfunns-økonomien. Under kapitalismen er familien en øko- nomisk enhet. Dvs. samfunnet er økono- misk basert på at hver familie skal klare

seg økonomisk og praktisk, under det også ta ansvar og omsorg for unger.

Skolen tar en liten del av oppdragelsen, men ikke omsorg og ansvar. Dag hjem er bare forunt en liten prosent. Barne- trygden er en vits og andre stønader er krise-hjelp - ikke ment som permanent samfunnsansvar. Boligbyggingen - en del av strukturen. Lovgivningen det samme. Feks. den nye barneloven, der den gamle loven la det juridiske ansvaret for unger på foreldre i ekteskapet - utvider den nye til å gjelde biologiske foreldre som lever sammen.

Dette som altså er et økonomisk og strukturelt spørsmål - fører til at familien pålegges mange arbeidsoppgaver - som ikke kan løses noe annet sted enn i familien. For var det flere oppgaver, produksjon av mat og klær feks. Det har industrien overtatt. Men att omsorgs- arbeidet for barn står igjen. (hvor mye av produksjonsarbeidet med mat og klær som løses utenfor, avgjøres av økonomien til familien) Dessuten overlates deler av

omsorgsarbeidet med syke, eldre og handikappede til familien.

Dette er disse to økonomiske og strukturelle forholdene som tilsammen tvinger kvinner som kjønn inn i en svak samfunnsmessig stilling. I tillegg må naturligvis kvinner formes og oppdras til å akseptere å tvinges inn i denne posisjonen.

HVOR PRINSIPP-PROGRAMMET KOMMER TIL KORT

Når det gjelder mangel på arbeidsplasser, så er det nevnt. Men da i det avsnittet som jeg ellers oppfatter som en beskrivelse av kvinneundertrykkinga under kapitalismen. (avsnitt 3) Jeg mener at når en først starter på å forklare årsaker må arbeidsplassene med under det.

Når det gjelder familien som økonomisk enhet - er det overhode ikke nevnt, ikke på noe sted i forslaget til prinsipp-program. Det som taes med er noen av konsekvensene - at det ikke bygges nok daghjem, at staten og kapitalistene gjennom det sparer penger på det arbeidet kvinner gjør i hjemmet. Men det er for snevert. Det at familien er en økonomisk enhet er mer omfattende, som jeg har forsøkt skissert. Derfor mener jeg at det må med i prinsipp-programmet. Ellers legger vi grunnlag for å undervurdere hva samfunnsstrukturene rundt familien betyr i praktisk kvinnepolitikk. Vi vil bli mindre i stand til å bekjempe kvinneundertrykkinga.

Det er også en mulighet for at program-komiteen mener at familien som økonomisk enhet ikke er viktig når det gjelder kvinneundertrykkinga. I så fall er jeg uenig.

NOEN KORTE MERKNADER TIL BESKRIVELSEN AV KVINNEUNDERTRYKKING

KVINNE

Her er det ikke tatt med at kvinner som har familie og er i jobb, blir dobbeltarbeidende. Dobbeltarbeidet er statistisk vist, mest kjent i tidsnyttingsundersøkelsen.

Dette dobbeltarbeidet henger nøye sammen med den konflikten kvinner blir utsatt for, når hun skal kombinere å ha familie og fortsette i jobb. Det er en del av samfunnsmekanismen som tvinger kvinner inn i den svake samfunnsmessige stillingen. Derfor må dobbeltarbeidet med i programmet. Det samme gjelder deltid-arbeid. Dvs. at svært mange av kvinnene som er i arbeid, har deltidjobb (halvparten ca.).

Deltidsarbeidet - det ikke å ta full jobb, men arbeid i noen timer, er for mange kvinner en løsning på konflikten med de »to jobbene».

KVINNEFRIGJØRING

Jeg har skrevet hva jeg mener holder kvinnekjønnene ned i undertrykt stilling i den kapitalistiske samfunnsøkonomien. Mangel på arbeidsplasser og at familien er den økonomiske enhet.

Det følger av dette at kvinnefrigjøring, og for den saks skyld likeverdig stilling med mannen i samfunnet, bare er mulig når kvinner i fullt monn deltar i samfunnsmessig produksjon og familien er oppløst som *økonomisk enhet*. For at det skal være mulig må barneomsorgen taes vekk fra privatfamilien og organiseres samfunnsmessig (velutbygd form for gratis daghjem til alle barn). Samfunnet må være basert på at alle individer

EBATT

økonomisk skal være i stand til å forsørge seg selv.

Slike perspektiver bryter med vanlig, borgerlige oppfatninger om familie og familieansvar - men det er opportunisme ikke å behandle spørsmålet i programmet.

Det er bare sosialismen som legger grunnlaget for disse tingene. Men en sosialistisk stat behøver ikke å løse kvinnespørsmålet, jeg antar at det er spørsmål om valg av linjer.

Siden jeg vil at sosialismen skal bety kvinnefrigjøring, vil jeg at prinsipp-programmet skal ta stilling til hva denne frigjøringa betyr for samfunnsstruktur og økonomi.

MANNEN OG KVINNEUNDERTRYKKINGA

Forslaget påstår at menn er med på å *oppretholde* kvinneundertrykkinga. Det presiserer at dette også gjelder menn i arbeiderklassen. Forslagsstillerne hevder at borgerskapets profittinteresser og mannens privilegier er prinsipielt likestilte faktorer når det gjelder opprettholdelsen av kvinneundertrykkinga. bare at borgerskapets profitt er »hovedgrunnen», mens mannens privilegier er »en annen faktor». (ordene i sitat-tegn er sitater fra forslaget).

Dette er en feilaktig analyse. Jeg mener at det forholder seg på denne måte:

Kapitalismen, dvs. den kapitalistiske økonomien og samfunnsordninga opprettholder kvinnundertrykking - Den undertrykker kvinnene. Dette presiserte jeg i forrige kommentar til spesielt å være kapitalismens manglende evne til full sysselsetting og med det behovet for

arbeidskrafts-reserver, og oppbyggingen av samfunnet rundt familien som økonomisk enhet med ansvar for omsorgsarbeid for barn - og til en viss grad for eldre syke og påtrengende.

Disse økonomiske og strukturelle forholdene gjør kvinnene samfunnsmessig svake og gjør mennene i stand til å undertrykke kvinner. Mannen tjener penger og blir økonomisk overlegen, kvinnen avhengig. Mannen deltar i samfunnslivet (i hvert fall treffer han andre folk på jobben) får sosiale erfaringer, kvinnen isoleres hjemme, osv. I tillegg finnes det en sterkt levende norm som sier at menn er kvinner overlegne. Og det er jo ikke så rart når samfunnsforholdene faktisk ordner det slik at det blir slik! I grell form sier denne normen at mannen har eiendomsrett til »sin» kvinne og at hun skal tjene ham.

Så undertrykker menn kvinner, fra mild form til grotesk misshandling.

Dette er noe helt annet enn å si at menn opprettholder kvinneundertrykkinga. Vi må si at menn utøver kvinneundertrykking - og at de gjør det fordi den kapitalistiske økonomien gir dem alle våpna i hendene til å undertrykke.

Programkomiteen hevder at det er de objektive fordelene menn har av kvinneundertrykkinga som opprettholder kvinneundertrykking. At menn har fordeler - det er innlysende. Det er bekvemt å ha en husslave som tar seg av mat, klær og personlig hygiene. Finnes forresten undersøkelser som viser det, at menn tjener og kvinner taper på å inngå ekteskap. Men dere hevder, så vidt jeg kan forstå, at om menn oppgir disse privilegiene - så vil kvinneundertrykkinga forsvinne. Noe vil naturligvis forsvinne - den individuelle undertrykkinga som mannen står for. (og det må vi programfeste at partiet slåss for).

Men de forholdene som *skaper* mannens undertrykking ville fortsatt være der,

at kapitalismen gjør kvinnene samfunnsmessig svakere enn menn.

Blant en del feminister - av ny og gammel type - finnes det retninger som sier at mannen er en fiende av like viktig type som under kapitalismen. Feks. så er likestillingen av kapitalisme og patriarkat som fiender i kvinnekampen, ofte en teoretisk overbygning over denne retningen. Jeg synes at programforslaget nærmer seg en slik analyse.

MOTSTANDEN BLANT KVINNENE

Forslaget sier at motstanden undertrykkinga skaper blant kvinnene, gjør at de blir en ekstra sterk kraft i kampen mot borgerskap og for den sosialistiske revolusjonen.

At kvinnene kan bli en ekstra kraft i kampen, det mener jeg er rett. Men begrunnelsen til programforslaget er ikke korrekt. Teoretisk heller den i retningen at jo mer undertrykking - jo mer motstand. Det stemmer ikke alltid automatisk. Når det gjelder kvinneundertrykking stemmer det ikke.

Motstanden kvinnene spontant utvikler mot kvinneundertrykkinga er ofte av individuell karakter: »Det er meg det er noe i vegen med, jeg strekker ikke til» Er temmelig sikker på at et flertall av kvinner plages av slike oppfatninger - (i motsetning til når det gjelder menn.). Det må bli sånn når samfunnet setter kvinner i arbeidssituasjoner som er fylte med uløslige motsigelser. Denne sorten motstand er ikke egnet til å bli noen kraft verken i kampen mot borgerskapet eller for sosialismen. Kobler vi dette sammen med bastant opplæring av kvinner til å glatte over, ikke slåss, bøye unna og tåle og tie

osv. - Da mener jeg det er lett å se at utsagnet i programutkastet ikke er helt korrekt.

Tvert om, »vellykket» kvinneundertrykking gjør kvinner uselvtendige, tilbakeliggende og passive. Lenin bruker dette som begrunnelse for at kommunistene trenger egne arbeids og agitasjonsformer blant kvinnene. Slik er det også i dag. Min begrunnelse for egne kvinneorganisasjoner (halvparten av den) finnes på dette området.

Det som gjør at kvinnene kan bli og må bli en viktig kraft i klassekampen og for sosialismen er dette.

Det er bare sosialismen som kan avskaffe kvinneundertrykkinga - slik får kvinnene dobbel objektiv interesse av kampen, som kvinne og som undertrykt klasse. Dette er heller ikke så vanskelig å forstå. Alle viktige kvinnekra (for arbeid, daghjem osv.) støter direkte an mot vitale interesser til kapitalen. Det gjør at kvinnekampen lett kan ledes i progressiv retning.

Kvinnene kan bli en ressurs i kampen - de kan også bli det motsatte. Det ferskeste eksemplet på dette (at kvinner lar seg mobilisere til reaksjonære ting) har vi d». Var ikke nettopp den bevegelsen en avledningsmanøver vekk fra protestene mot Sovjets okkupasjon av Afghanistan?

Jeg støtter folkelig ikke endringsforslaget til dette avsnittet om at når kvinner reiser seg så blir de en kraft i kampen. De kan så gjerne bli det motsatte - som sagt.

Det som helt sikkert stemmer er at ingen stor kamp eller revolusjon vinner fram uten at kvinnene er med. Men det er vel helst en begrunnelse for at partiet burde prioritere kvinnekampen..

Tone.

NYE BØKER

DITTE CEDERSTRAND

Hvor hører du til – proletar?

Et hovedverk av en av
Danmarks største fortellere.

«Ditte Cederstrand har det
hele, både privatlivsfæren og
de offentlige slagsmål.»

John Chr. Jørgensen, Politiken

Oversatt av Bernt Eggen

Kr. 87,-

ØYVIND BREMER KARLSEN

PLUTSELIG FOKUS

Eit album

Ei samling med dikt frå indu-
stristaden Askim, frå livet på
sjøen og i hamnene i Austen,
frå jungelen i Borneo og ris-
markene i Kampuchea.

Kr. 48,-

JOHANNA SCHWARZ/MARIT WIKLUND

LABYRINTEN

En bildebok for blinde og seende barn

Tre gutter på oppdagelsesferd,
med den blinde gutten
Labbe som kaptein.

Kr. 64,-

10 ÅR
OKTOBER
1970-1980

GOD JUL & GODT NYTTÅR

Innhold

Sentralkomiteen har vedtatt tilbaketrekking av tidligere DS-formannen fra tillitsverv i SK.	s2
Begrunnelse for forslag til vedtak om at SK tilbaketrekker Leifs tillitsverv.	2
Orientering om debatten i SK.	4
Kommentar til landsmøte-dokumentene.	5
Nytt framstøt for dagsavisa.	6
Kommisjonærposten.	8
Enda et svar til eks-DS-formannen i Oslo.	10
SKs Økonomiske utvalg oppretta.	10
Orientering om en fraksjonssak:	
1.DSAU redegjør for avsløring av fraksjonelle handlinger i Oslo-partiet.	11
2.Innlegg 26/6-80 Om partikrisa og løsningene av denne.	13
3.Utmeldingsbrev.	16
Om overføringene i partiet.	17
Merknad fra red. Om vedtaket fra Akershus DS i aug.-TF.	18
Vedtak fra Odda UDS.	19
Svar til Hjalmar om faglig høyre.	21
Fraksjonisme, vedtektene og litt til.	25
Svar til Pål S i om streikestøtte.	27
Streikestøtte - hva må gjøres.	28
Korriger dere, SK, vær aktive i sjølkritikk!	29
Merknad til Karl I .	30
En sjølkritikk for holdninga til homofilispørsmålet.	31
Indre, ytre og M s dialektikk.	32
Forslag til vedtak på LM: Boykotten av Moskva OL var feil.	33
Kvinnedebatt:	
Kjønnskvoltering i AKP.	34
Kommentar til punktet om kvinneundertrykkinga i prins.-progr.	35